

Informace o Chartě 77 č. 7 r. 1978
od 18. května 1978 do 29. května 1978

Sdělení Charty 77 ze dne 16.5.1978	str.2
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
-sdělení č.6 /Martin Šimek, Gustav Vlasatý/	2
-sdělení č.7 /Ivan Medek/	3
Otevření dopis Ivana Medka	4
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
-sdělení č.8 /SSSR/	5
-sdělení č.9 /P.Novák, J.Brychta/	6
Václav Havel : Dopis Pen-klubu	7
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
-sdělení č.10 /M.Kobal, V.Vránová/	8
Písemné vyjádření Věry Vránové	10
Přemysl Janýr: Oznámení trestných činů	11
Písemné vyjádření Petra Uhla	12
Odpověď Pen-klubu Václavu Havlovi	14
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
-sdělení č.11 /I.Medek, B.Doležal/	14
Fejetony, stíhlosti, stanoviska	15
Malý osnamovatel	15
Dokument Charty 77 č. 16	/samostatné číslování stránek/
Dokument Charty 77 č. 17 /podpisový/	16
Dopis Julia Temina	16
Dopis Charty 77 a Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných vrcholných orgánů	17

Sdělení Charty 77

V těchto dnech došlo ze strany státních orgánů opět k zákroku vůči mluvčím Charty 77 a dalším stoupencům tohoto hnutí, o kterém chceme informovat touto cestou veřejnost. Signatář Charty 77 - spisovatel Jiří Hanzelka, pozval na neděli 14.5.1978 několik svých přátel - rovněž signatářů Charty 77 - do svého bytu na přátelské setkání. Den před tímto setkáním jej však navštívili dva důstojníci StB, kteří se představili jmény Říha a Moravec, a sdělili mu, že StB je o zamýšleném setkání informována a něpřeje si, aby k němu došlo. Vyzvali proto J. Hanzelku, aby setkání odvolal a hrozili, že každou schůzku stejně znaří a nikoho nepustí dovnitř. Svoji hrozbu splnili a následující den obklíčila dům J. Hanzelky větší množství uniformovaných a neuniformovaných příslušníků SNB. Současně navštívili mluvčí Charty 77 Martu Kubíšovou a Ladislava Hejdánka v jejich bytech a pod pohrůžkou zatčení jim zakázali odcházet z bytu. Stejně postupovali u dalšího signatáře Charty 77 - Ing. Petra Uhla. Spisovatele Václava Havla týž den zadřželi a přivedli k výslechu, kde ho varovali, aby se s přáteli nescházal ani na žádném jiném místě. Mluvčímu Charty 77 doc. dr. Jaroslavu Šabatovi bylo znemožněno v uvedený den opustit Brno a přijet do Prahy.

Postup orgánů SNB považujeme za vážné porušování základních občanských práv a svobod a nepřípustné vněšování do osobního života občanů a to navíc i v jejich soukromých záležitostech, jako byla v tomto případě přátelská návštěva anebo v nedávné době obdobné zásahy - zahránění řadě lidí v části na pohřbu prof. J. Patočky, na plesu železničářů atp. Považujeme proto za svou povinnost poukázat na skutečnost že postupem orgánů SNB jsme nejen zbavování základních občanských práv na osobní svobodu a soukromí, ale policejní moci je umožněno beztrestně se dopouštět jednání, které platný trestní zákon kvalifikuje v ust. § 231 jako trestné činy omezování osobní svobody a zneužívání pravomoci veřejného činitele.

V Praze dne 16.5.1978

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Sdělení č. 6

Dne 10.5.1978 proběhlo po dvou předcházejících odročeních u městského soudu v Brně hlavní líčení v trestním řízení proti Martinu Šimsovi pro trestní čin neplnění odvodní povinnosti /§ 267/1 tr.zák./. Martin Šimsa má proti výkonu vojenské povinnosti výhrady, které pramení z jeho přesvědčení. Senát za předsednictví JUDr Marie Martouzové jej shledal vinným a odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky. Lze očekávat, že Martin Šimsa bude v nejbližší době opětně předvolán k odvodu.

12.5.1978 potvrdil krajský soud v Ústí nad Labem v odvolacím řízení rozsudek okresního soudu v Mostě, jímž byl Gustav Vlasatý odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců ze trestní čin pobuřování /§ 100/1a tr.zák./

Sdělení č.7

Ivan Medek /1925/, kudrnářský teoretik a kritik, signatář Charty 77 a člen výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, šel dne 16. května 1978 okolo 17.hod. navštivit svého přítele dr.Ladislava Hejdánka, nálučníka Charty 77. Uniformovaní příslušníci VB, kteří již několik měsíců nezákonně střeží dveře do bytu dr. L.Hejdánka a kontrolují všechny návštěvníky, tentokrát po nahlédnutí do jakéhosi seznamu Ivana Medka se vráželi a odvedli jej do hliákového vozu VB, parkujícího před budovou Posádky vozů /sivilista a dva uniformovaní příslušníci/ obdržela po radiotelefonickém sdělení "máme ve voze osmadvacítka" příkaz "jednat podél původních pokynů" a doprovila I.Medka do úřadevní bezpečnosti v Bartolomějké ulici. Zde musel po delší dobu sátrvat ve společnosti čvou mladých civilistů, kteří mu odmítli sdělit důvody zákroku a kromě kontroly obsahu kaps s ním neprováděli žádné úřední úkony. Krátce po setkání /asi ve 20,30 hod/ vstoupil do místnosti starší zdvořilý muž, který se představil jako Ulrich a se slovy "tak to skončíme, pane Medek, pojedete domů" I.Medka odvedl, přičemž od přítomných úředníků převzal jeho občanský průkaz. Před budovou I.Medkovi sdělil, že bude domů dopraven vozem a že dr.Hejdánka již také odvezli /tato informace se ukázala být nepravdivou, dr.Hejdánek nebyl toho dne zadřen/. I.Medek namítl, že bydlí nedaleko a snadno dojde domů pěšky, zmíněný Ulrich však s poukazem "co byste si o nás pomyslel" trval na své nabídce a rozhližel se po údajně přivolaném voze. Za tohoto rozhovoru vyvážel I.Medka z Bartolomějské ulice ~~ke svému kancelářskému schodišti~~ do ulice Karoliny Světlé a to iž k rotundě sv.Kříže /roh Konviktské/, kde mu konečně předal občanský průkaz. V tom okamžiku se na I.Medka nezadru vrhli dva muži, zkroužili mu ruce a vložili ho do připraveného vozu /světlé Žiguli/. Ve voze mu okamžitě stlačili hlavu pod sedadlo, ruce mu za zády sepjali korovými pouty, oči a uši mu převázali silnou látkou, kterou během jízdy často kontrolovali a utahovali. Asi po hodině rychlé jízdy vůz zastavil, I.Medek - stále v poutech a se savázanýma očima - byl oběma muži vytažen a vláčen několik desítek metrů mokřinou a ulicí. Pak mu byla sejmota pouta a uvolněna látka na obličeji, současně však dostal prudký úder do břicha /solarplexus/, jímž byl na okamžik zbaven vědomí a na několik minut ochromen. Když se probral k vědomí, zaslechl zvuk odjíždějícího vozu. Po asi hodinové cestě opustěncu krajinou /z dodatečné rekonstrukce plyne, že byl zanechán v odlehlejší části lánské obory/ se I.Medkovi podařilo dojít do Nového Strašecí, odkud autobusem a vlakem dorazil do Prahy /asi v 6.00 ráno/. Při dodatečné lekařské kontrole nebyly zjištěny žádné závažnější následky kromě slabého vnitřního krvácení. I.Medek informoval prezidenta republiky, předsedu vlády, ministra míru a generálního prokurátora o svém případu otevřeným dopisem, který je zároveň oznamením trestného činu.

Výbor pokládá celou událost za nanejvýš znepokojujivou a rozhodně podporuje úsilí I.Medka o osvětlení okolnosti zločinu a vypátrání jeho pachatelů. Při bezohlednosti pachatelů lze říci, že jen náhodou

neměl jejich čině nejčíšší následky. Pronyšlé jednání /v průběhu celé akce nepadlo jediné slovo/ i technické vybavení únosci svědčí o tom, že se jednalo o organisovanou teroristickou akci. Příznačná je okolnost, že k únosu došlo při propuštění I. Medka z budovy bezpečnosti a že byl proveden před sraky důstojníka StB, který ohlé na místě činu dovedl a který se napokusil sasáhnout na její obranu.

Jelikož tento případ není jediný, výbor naléhavě doporučuje všem občanům, kteří se aktivně zasazují za dodržování lidských práv a prosazování zákonnosti, aby se pokud možno nepohybovali /alespoň po setmění a na opuštěných místech/ bez doprovodu a aby v každém případě informovali své přeteče o svém časovém rozvrhu a případných nouzových opatřeních.

Navzdory této události jsme rozhodlání pokračovat ve svém úsilí a setrváváme ve važné solidaritě včetně osobních návštěv a podobných setkání.

23.5.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

O t e v ř e n ý d o p i s

Praha 21.května 1978

Prezidentu republiky, předsedovi vlády, ministru vnitra a generálnímu prokurátorovi ČSSR

Dr. Gustáv Husák
prezident ČSSR
Praha- Hrad
110 00 Praha 1

Dr. Lubomír Štrougal
ředitelka vlády ČSSR
řábř.kpt.Jaroš 4
110 00 Praha 1

doc.Dr.J.Obzina ČSc
ministr vnitra ČSSR
tř.Obránce míru 85
170 00 Praha 7

Dr.Ján Fejér
generální prokurátor ČSSR
náměstí Hrdinů 1300
140 00 Praha 4 + Pankrác

Pane prezidente, pane předsedo vlády, pane ministře, pane generální prokurátore,

v úterý 16.května 1978 v 17.00 hodin jsem šel navštívit svého přítele dr. Ladislava Hejdánka.. Před jeho bytem něli službu čtyři uniformovaní příslušníci VR, z nichž dva mě zadrželi a odvedli před dům do připraveného vozu, kterým jsem byl převezen do Bartolomějské ulice. Tam jsem čekal tři hodiny v mlítnosti se čvema mladými příslušníky StB, kteří se mnou "nezávazně" hovořili a prohlédli mi obsah kapes. Své jednání nevysvětlili a odmítli udat důvod mého zadržení. Ve 20.30 vstoupil do místnosti elegantně oblečený trámovlasý muž, který se představil jako Ulrich, zdvořile mě vyzval, abych šel s ním, a na ulici před budovou mi sdělil, že je připraven vůz, který mne odvezde domů. Na moji námitku, že je to zbytečné, při tože bydlím za mostem 1.máje, odpověděl, že je to závěřnost, abych si nemyslel nic špatného. Vedl mne pak za roh do ulic

* * *

ce Karoliny Světlé, u rotundy sv. Kříže se několikrát rozhlédl a opakoval, že auto zde musí být každou chvíli, protože bylo rádně objednáno. Ve chvíli, kdy byla ulice uplně prázdná, předal mi můj občanský průkaz který až do té doby držel v ruce. V tomto okamžiku se na mne ze zadu vrhli dva silní mužové, zkroutili mi ruce, vtlačili mne do světlého vozu zn. Žiguli, který stál připraven ve výjezdu z Konviktské ulice. Ve voze mi přitiskli hlavu k zemi, na ruce za záda nasadili pouta a přes oči i uši uvázali kus silné látky, kterou pak po cestě stále utahovali. Po hodině jízdy, která proběhla v naprostého ticha, vůz zastavil. Byl jsem vytázen ven a vlečen několik desítek metrů blátem a mokrou trávou mezi nízkými stromy a keři. Přitom jsem byl stále spoután a měl jsem zavázané oči. Nato mi byla sejmota pouta a látka s očí a současně jsem dostal neobyčejně prudkou ránu do žaludku na solar plexus. Na okamžik jsem ztratil dech a vědomí. Když jsem se probral, ležel jsem na zemi a slyšel zvuk odjíždějícího vozu. Pokusil jsem se vstát a orientoval se v hustém mláži hlubokého lesa, kde by ležícího člověka nemohl nikdo nalézt. Asi po hodině bloudění jsem se ve 22.40 dostal do Pacínova a do Nového Strašecí, odkud jsem jel autobusem přes Lány do Stachova a pak ráno vlakem do Prahy.

Skutečnost, že jsem se vrátil živ /nikoli zdrav/ je jen výsledkem náhody a snad i mého úsilí, a nelze ji zobecnit. Nedovedu si představit, že by za toto gangsterské přepadení mohl kdokoliv z úředních činitelů nést zodpovědnost. Dovedu si však představit, co by se stalo, kdyby na mém místě byl člověk slabý nebo nemocný. Pak by to nebylo zákeřné přepadení, ale vražda. V mém případě šlo "peuze" o únos, ublížení na těle, event.vražedný pokus.

Žádám vás, abyste tuto záležitost okamžitě vyšetřili. Cílem téhoto teroru nebylo jen demonstrativní napadení mé osoby, ale otevřený útok na zákony republiky a tedy také na každého, kdo za ně nese odpovědnost a má zaručovat jejich plnění.

Zároveň žádám prezidenta republiky, předsedu vlády a ministra vnitra ČSSR o odpověď na svůj doporučený dopis z 25.března 1978, ve kterém sděluji své rozhodnutí o podání žádostí k vystěhování do Rakouska.

Tento otevřený dopis považujte za podání trestního oznámení.

Ivan Medek, Janáčkovo nábřeží 49
150 00 Praha 5 - Smíchov

Sdělení č. 8

Téměř půlroku roku jsme se znepokojením sledovali zprávy o uvezeném členu moskevské skupiny, sledující zda jsou v SSSR uplatňovány zásady helsinského závěrečného aktu - Juriji Orlovovi. Nyní byl Jurij Orlov odsouzen k trestu sedmi let tábora přísného režimu a pěti let vyhnanství; současně byli v Tbilisi odsouzeni k vysokým trestům **odnětí svobody a vyhnanství Zviad Gamsachurdia a Merab Kostav**. Tito odsouzení sovětští občané sledují stejně cíle jako Charta 77: dodržování občanských práv a demokratických svobod, které se státní orgány

zavázaly respektovat. Moskevský proces probíhal v atmosféře a za okolnosti, které dobře známe z obdobných procesů v Československu. Každý takový proces znevažuje v mezinárodním měřítku úsilí o dodržování lidských práv a posiluje totalitní tendence. Inscenované procesy se nás proto bezprostředně dotýkají, ať již jsou zaměřeny proti obráncům lidských práv v Československu nebo kdekoli v zahraničí.

Rozsudky nad sovětskými přáteli tedy nutně vyvolaly naše krajní znepokojení. Připojujeme se proto k solidarizačním akcím sovětské i mezinárodní veřejnosti, jejichž cílem je dosáhnout propuštění odsouzených a zabránit podobným procesům s dalšími sovětskými obránci lidských práv, zejména s Alexandrem Ginsburgem a Anatolijem Ščaranským, jemuž dokonce hrozí trest smrti.

23. května 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 9

Dne 21.4.1978 byli zadrženi /viz sdělení č.2/ ing. Pavel Novák, nar. 26.2.1943, ekonom a od r.1970 dělník, bytem Jihlava, Krajní 2, tel.24676, otec dvou dětí /8 a 5 let/, bývalý předseda KAN v Jihlavě a Josef Brychta /nar.17.3.1932/, zástupce vedoucího obchodu se stavebninami a nábytkem, bytem Jihlava, U Větrníku 37, tel. 23777, bývalý místopředseda KAN v Jihlavě. Jsou obviněni z trestného činu podvracení republiky podle § 98 odst.1 tr.zák. /s trestní odpovědností od 1 roku do 5 let odňati svobody/. Oba jsou ve vazbě ve věznici MS Brno-Bohunice /podle § 83/B,6 tr.ř./.

Údajný trestný čin spočívá v tom, že Pavel Novák "v dubnu 1973 na svém psacím stroji vyhotobil letáky s názvem Všem lidem, jejichž obsah útočí proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení ČSSR a v přesně nezjištěné době vyhotobil na shora uvedeném psacím stroji větší počet písemností, jejichž obsah hrubým způsobem útočí proti /.../ zřízení ČSSR, které jsou zejména Josefem Brychtou rozšířevány mezi občany v Jihlavě". Dále se uvádí, že 29.4.1973 bylo zahájeno trestní stíhání, které však bylo 29.6.1973 přerušeno, neboť se tehdy nepodařilo zjistit skutečnosti, opravňující konat trestní stíhání proti určité osobě. Nyní bylo rozhodnuto, že se v trestním stíhání pokračuje s tím, že inkriminované letáky jsou spány na psacím stroji, kterým byly vyplněny žádosti o červinkový příslík manželů ing. Pavla a Danuše Novákových.

Pokračování v trestním stíhání v době, kdy uplynula nebo v několika dnech měla uplynout promlčecí doba //, vzbuzuje naše znepokojení. Při domovních prohlídkách, které se konaly 21.4.1978, nebyl nalezen ani inkriminovaný leták ani jiné písemnosti tohoto druhu. Zato byla odnata Všeobecná deklarace lidských práv OSN, fotografie Alexandra Dubčeka, cestovní pas Josefa Brychty a v bytě invalidního 25letého syna

Josefa Brychty v druhé polovině dvojdomku, kde byla domovní prohlídka provedena nezákonné /bez předchozího souhlasu prokurátora, který nebyl ani dodatečně doručen/, byly objeveny texty písni Plastic People, magnetofonové pásky s nahrávkami, propagační listek na vystoupení zpěváka Jarošlava Hutky apod.

Manželky obviněných Danuše Nováková a Marie Brychtová bydlí na uvedených adresách. Adresa obviněných do vazby je Brno 2, pošt.schránka č.151. Pavla Nováka obhajuje JUDr Michal Rezek, adv.poradna pracoviště B, Brno, Orlí 18, obhájcem Josefa Brychty je JUDr Oldřich Volný, adv.poradna pracoviště A, Brno, nám. 25.unora č.1.

Výbor bude nadále sledovat, zda trestní stíhání Pavla Nováka a Josefa Brychty není účelovým aktem msty za politickou činnost, vykonávanou před deseti, resp. pěti lety. V každém případě pohlíží na Pavla Nováka a Josefa Brychta jako na obžany, kteří jsou uvězněni jen proto, že jednali v souladu se svým politickým přesvědčením.

22.5.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

+/ Podle příslušných zákonních ustanovení zaniká po pěti letech trestnost trestného činu podvracení republiky podle §98 odst.1 trestního zákona. V daném případě promlčecí doba běžela po celých pět let, a to i přes trestní stíhání,/neznámého pachatele/ z 29.4.1- 29.6.1973, neboť v jeho rámci nebylo vneseno obvinění.

Diskusní příspěvek na světovém kongresu Pen-klubu ve Stockholmu

/sdělen telefonicky/

Václav Havel

22.5.1978

Dámy a páновé, vážení kolegové,

minulý měsíc byli v Brně uvrženi do vězení tři mladí lidé, dělník Petr Cibulka, knihovník Libor Chloupek a tiskařstvý učený Petr Pospíchal. Jsou obviněni z pobuřování, kterého se měli dopouštět tím, že si opisovali nepublikované texty českých spisovatelů, mezi nimi i texty mé, a že si opisovali magnetofonové nahrávky zpěváků a skupin, které nelze slyšet na veřejnosti.

Jak je možné, že já a mnozí mi přátelé už po léta děláme a je nám už po léta mocenským aparátem tolerováno totéž, za co jsou tito brněští chlapci nyní ve vězení?

Nemohu se zbavit pocitů, že to je možné jen proto, že na rozdíl od nich jsem já - podobně jako někteří mi kolegové - přeci jen do jisté míry chráněn tím, že má díla jsou vydávána v zahraničí, že mne mě zahraniční kolegové znají a že se mohu opírat o jejich solidaritu. Ohled na mezinárodní dojem hraje při polecejním rozhodování přeci jen určitou roli.

Rád bych těm z vás, kteří tuto solidaritu svými hlasy poskyrují,

při této příležitosti poděkoval. Váš zájem o naši situaci má pro nás, jak patrno, velmi konkrétní a hmatatelný význam. Ales nejen to: upevňuje v nás pocit hlubšího duchovního a mravního kontextu a potvrzuje nás, že naši zahraniční kolegové pocitují totéž, co cítíme i my: že svoboda je nedělitelná a že za ni neseme společnou odpovědnost.

A však právě tento pocit nedělitelnosti svobody a společné odpovědnosti za ni, odpovědnosti, která nezná hranice mezi státy a které nerůžec přirozeně uznávat ani hranice mezi známými a neznámými, nás vedou k tomu, že vás se vší naléhavostí upozorňuji na případ onšch brněnských chlapců.

Útok proti nim, krutý a absurdní, naslhuje tutéž pozornost, jakou by nasluhoval útok proti kterémkoliv z nás starších a známějších. V určitém smyslu dokonce zasluhuje větší pozornost, totiž právě proto, že je veden proti lidem bezbranným a proti lidem, kteří si teprve utvářejí svůj vztah ke světu. Jeho smyslem je hasid na samém začátku jejich uvědomělého duchovního života odradit je od svobodného myšlení a když se to nepodaří, tak aspoň jejich prostřednictvím zastrašit jejich kamarády.

Pokuste se, vážení kolegová, vět do představy, že byste ve své vlasti nezměli deset let publikovat ani řádku, že by se přesto našli mladí lidé, kteří o vás vědí, a vše texty si opisují, a že by tyto lidé za to zavírali. Nemajíce jinou možnost, nepochybouc byste udělali totéž, co já: zádali své zahraniční kolegy, aby se postižených zastáli.

Zádala-li o to, nedělám to ovšem jen proto, že nemám jiný způsob, jak pomoc lidem, jejichž případ mi osobně zněklidňuje, ale zdroven i proto, že jako člen Pen-klubu jsem přesvědčen, že tato organizace by se mějela svým posláním, kdyby byla lhostejná k tomu, že ve vyspělé kulturní zemi uprostřed Evropy je možné zavírat dvacetileté lidé za to, že se zajímají i o jinou literaturu, než jakou stát povoluje, a že si tuto literaturu pro sebe a své přátele opisují. Nakonci nemyslnou policejní akcí je totiž ohroženo cosi víc, než jen svoboda tří lidí: je to útek na sám podstata kultury jako prostoru vše člověka žít v souladu sám se sebou a žít v pravidlo.

Děkuji vám za pomoc a přeji úspěch vašim rozhovorů!

Sedmič. č. 10

O činnosti úner 1973 je ve vazbě ve věznici MŠ Praha-Husyně Michal Lebal, nar. 7.3.1946, číslo věznice Metropolitana, bytovna Hostely č.156 u Čížkovic, okr.Semily a od 24.2.1973 je ve vazbě v tříve věznici L. van Maanseck, do ledna 1973 stávající stavební fakulty ČVUT, bytovna Chab, Sénské nám. Oba jsou signatáři Charty 77. Byli obviněni z trestného činu pohružování podle § 100, odst. 1 a tř. zákona /o trestní zákon/ od 6 měsíců do 3 let odnášení svobody/. Údajný trestný čin odpovídá v rozsí řevnímu textu, informujícímu o některých jednáních stranických orgánů, o

nichž nebyla veřejnost oficiálně upravena; text obsahuje rovněž spekulativní úvahy o vnitřních poměrech ve stranických orgánech. "Tento text známe," napsali Gustávu Husákoví dne 5. dubna 1978 mluvčí Charthy 77, "a když nemůžeme posoudit jeho pravdivost, rámcem, že je psán stížlivě a neobsahuje žádné útoky proti společenskému a státnímu zřízení nebo veřejným činitelům."

Ani po třech měsících se nepodařilo skončit vyšetřování a vypracovat obžalobu. Zato dne 28.4.1978 nahájil vyšší třívatel městské prokuratury Zdeněk Pavlovský nové trestní stíhání proti Michalu Kobalovi, jehož obvinil ze spáchání trestného činu útoku na veřejného činitela podle § 155, odst. 1 a, 2 b tr.zákona /s trestním sázbou od 1 do 5 let odňtí svobody/. Tohoto trestného činu se měl činitel opustit tím, že 12.1.2 1978 při zákroku příslušník VB proti Věře Vránové strhl jednoho z nich za plášt na zem a způsobil mu tím zranění, které mělo mít na své následek dvanáctidenní pracovní neschopnost. Vyšetřovatel Pavlovský současně obvinil signatářku Charthy 77 Věru Vránovou, nar. 24.7.1931, dopravní dispečerku, bytem Cimburkova 24, Praha 3, ze spáchání přečinu proti veřejnému pořádku podle § 6, písm.a přečinového zákona /s trestním sázbou do 3 měsíců odňtí svobody nebo do 5.000 Kčs peněžitého trestu/, neboli při neuposlechla výzvy příslušníka VB a donáhala se vstupu do bytu, kde bylo prováděno opatření. Věra Vránová je stíhána na svobodě.

Toto obvinění je nesprávné, a to ze čtyř důvodů:

1. V inkriminovaném bytě nebylo prováděno žádné opatření. Jde o byt manželů Petra Uhla a Anny Šabatové v Anglické 8, Praha 2, jehož vstupní dveře stříží zvenku příslušníci VB, a to již od 27.9.1977.

2. Zákroky příslušníků VB proti návštěvníkům bytu /nev pouštění do bytu, předvídání na 00 VB aj./ nemají žádné zvláštné opodstatnění a příslušníci VB tímto svým jednáním zákon a ústavu porušují. Proto nelze takové počinění považovat za výkon prevomoci veřejného činitele.

3. K žádnému fyzickému konfliktu dne 12.1.1978 před bytem nedošlo, pouze Věra Vránové – nikoliv jiným návštěvníkům téhož večera – příslušníci VB ústně oznámili, že neni chodit do bytu.

4. Věra Vránové neotevírala dveře Michal Kobal, který seděl v jednom z pokojů bytu, nýbrž Přemysl Janýr, který dne 16.5.1978 o tom povídal svědeckou výpověď vyšetřovateli.

V příloze zveřejňujeme texty Věry Vránové, Přemysla Janýra a Petra Uhla, které uvádějí podrobnosti.

Trestní stíhání Michala Kobala pro trestný čin útoku na veřejného činitela se opírá o svědecké výpovědi neštěm. Kvásniči a Piskače a o důkazy o řádné pracovní neschopnosti jednoho z nich, která však nebyla být důsledkem zranění, které by bylo způsobeno v uvedenou dobu na uvedeném místě. Takové obvinění se justičním a politickým orgánům jeví zřejmě přijatelnější, než původní obvinění z pokusu. Po inscenaci trestního stíhání, opředeného o svědecké výpovědi příslušníků VB týkající se událostí na plese Železničářů, je toto další případ snahy postihovat stoupence Charthy 77 na základě vykonstruovaných obvinění.

Dne 5.5.1978 mě telefonicky vyzval vyšetřovatel prokuratury Zdeněk Pavlovský, abych se dnes dostavilna městskou prokuraturu pro území hl. města Prahy do Lazarské ul. č.4. Vyhověla jsem jeho výzvě. Na začátku našeho rozhovoru mi předal usnesení, které vydal on sám s datem 28. dubna 1978, jinž trestně stíhá JEDNÁK

jednak

Michala Kobala, nar. 7.3.1946 v Praze, zaměstnance Metrostavu, jehož trvale bytem Roštoky č.156 okr.Jilemnice, přechodně Praha 10-Hostivař, areál Vltava, tč, ve vazbě ve věznici NS Ruzyně, jehož obviňuje ze spáchání trestného činu podle § 155/la, 2b tr. zákona - útoku na veřejného činitele,

jednak

mne, přičemž mne obviňuje ze spáchání přečinu proti veřejnému pořádku podle § 6, písm.a zákona č. 150/69 Sb. /přečinového zákona/.

Vyšetřovatel zdůvodnil zahájení trestního stíhání tím, že na základě spisového materiálu z MO-VB Vinohrady Praha 2, v domě "roh Anglické a řecké ulice" s úředním záznamem, jakož i z výpovědi orgánu VB nestrážní. Kvaznicí a Piskače je důvodné podezření, že dne 12.1.1978 v Praze 2, v domě "roh Anglické a řecké ulice" při zákroku příslušníku VB v uniformě proti mně, která jsem se domáhala vstupu do bytu, kde bylo prověděno opatření, napadnul Michal Kobal příslušníka VB v uniformě, přičemž jej strhnul za plášt na zem a způsobil mu tak uranění, které si vyžádalopracovní neschopnost v době od 12.1.1978 do 23.1.1978 včetně, zatímco já, eč vyžádala "jménem zákona", abych upustila od vstupu do bytu, jeem narušovala veřejný pořádek tak, že jsem neuposlechla výzvy veřejného činitela, do orgánu VB strkala a za pomocí obv. Kobala, který orgánu VB strhnul za kabát a otevřel druhou půlkou dveří, do bytu vešla.

Při výslechu, před nímž jsem byla poučena o svých právech, jsem uvedla, že celé obvinění je nepravdivé. Je pravda, že jsem dne 12.1.1978 šla navštívit do bytu manžele Annu Šabatovou a Petra Uhla. Jejich byt je neustále střežen dvěma příslušníky VB, kteří návštěvníky legitimují; tato situace trvá už déle než půl roku. Dne 12.1. po 20. hodině jsem přišla k bytu, zazvonila a příslušníci VB mi řekli, že nezmím dál. Ne pamatuji si již, kdo mi otevřel dveře, ale celá situace byla naprostě bezkonfliktní: zatímco jeden příslušník VB podával druhému můj obč. průkaz, vstoupila jsem rychle do bytu a zavřela za sebou dveře. Nedošlo k sebemenšímu projevu násilí ani ze strany VB ani z mé strany, resp. ze strany toho, kdo stál v chodbě a vůbec nevyšel na prah. Pamatuji se, že v bytě nebyli manželé Petr Uhl a Anna Šabatová přítomni, přítomny byly kromě mne tři osoby. Později přišla Anna Šabatová a jedna nebo dvě další osoby, kterým už nebylo bráněno /ani slovně/ ve vstupu. Pro vstup do bytu Uhlových-Šabatových platí v různých dobách různá omezení, která považuji za naprostě nezákonní. Jedno z nich je, že na návštěvě nesmí být přítomny současně více než tři osoby. /Toto omezení bylo zhruba kolmo vánoc zmírněno tak, že platí jen ve čtvrtek, zatímco v ostatní dny se toleruje větší počet osob./ Zmíněný den byl čtvrtek a po hladkém krok vpuštění dalších osob jsme žertovali, že jakmile byla v této osobě překročena hranice čtyř, už na tom stejně nezáleží, kolik osob je na návštěvě. Při výslechu se ukázalo, že vyšetřovatel mi nechce věřit, že

"opatření" VB spočívá v neustálém hlídání dveří bytu; domnival se, že jsem chtěla vstoupit v době domovní prohlídky. Pokud jde o Michala Kobala, byl tecky přítomen v bytě, ale nebyl to on, kdo mi otevříval dveře. Vzhledem k tomu, že přišel do bytu buď jako první nebo druhý nebo třetí návštěvník, nebylo mu ve vstupu nijak bráněno.

Celé obvinění proti Michalu Kobalevi je o to absurdnější, že po dobu jeho návštěvy v bytě seděl bez slova na gauči. V okamžiku, kdy po něm příchodu zazněl opět zvonek, vyšli jsme dva z pokoje, za tímto Kobal a další muž zůstali sedět.

Konflikty, během nichž příslušníci VB užívali násilí, aby fyzicky zabránili vstupu do bytu se v několika případech staly, ale všechny tyto případy se odehrály v roce 1977. Nikdo nebyl nikdy zraněn a ze strany návštěvníků bytu nikdo na příslušníky VB neútočil, pouze se vždy snažil dostat se do bytu. Komu se to povedlo, neměl potom žádné následky.

Zajímavé rovněž je, že trestnístíhání se zahajuje za čtyři měsíce po "události", když jako poškozený vystupuje ve věci příslušník VB, který měl být zraněn.

Věc má čís. jednací II 2/Vp 73/78.

Věra Vránová

Obvodní prokuratura pro Prahu 2
Legerova 13, Praha 2 - Nové Město

Věc: oznámení trestných činů

Na základě skutečnosti, které jsem se dozvěděl dne 16.5.t.r. při jednání s vyšetřovatelem prokuratury Zdeňkem Pavlovským ve věci mé svědecké výpovědi v trestním stíhání proti Michalu Kobalevi a VŠF Vránové, a uanesení o tomto tr. stíhání a konečně na základě toho, co jsem sám viděl a čeho jsem byl svědkem, oznamuji, že

příslušníci VB z MO/VI Praha 2 mstr. ŘVÁČNÍČKA a PÍŠKAČ

a/ dne 12.1.1978 se pokusili omezit svobodu pohybu Věry Vránové, nar.

24.7.1931. bytem Cimburkova 24, Praha 3 a narušit nedotknutelnost obydlí ing. Petra Uhla a Anny Šabatové v Anglické ul. 8, Praha 2 tím, že se pokusili fyzickým násilím bez oprávnění zabránit VŠF Vránové ve vstupu do uvedeného bytu;

b/ v úmyslu spůsobit Věře Vránové a Manželkám Uhlovým újmu podle předchozího odstavce, překročili svou pravomoc veřejných činitelů;

c/ ve spisovém materiálu NO-VB Praha 2 v úředním záznamu a ve výpovědi před vyšetřovatelem prokuratury Zdeňkem Pavlovským 1.čivě obvinili Michala Kobala, nar. 7.3.1946, bytem Rožtoky č.156, okr.Jilemnice, v současné době ve vazbě ve věznici NS Ruzyně, z toho, že jednoho a ně napadl a způsobil mu tak zranění, čímž Michalu Kobalovi přivedili trestní stíhání;

d/ za tím účelem, aby Věra Vránová nemohla svědecky prokázat nevinnu Michala Kobala, uvedli v uvedených materiálech a výpovědi nepravdy, která způsobily vznesení obvinění proti Věře Vránové.

V Praze dne 21.května 1978

Přemysl Janýr
nar.18.12.1949
Dlouhá tř. 29
Praha 1

Od 27.9.1977 sedí na židlích před dveřma našeho bytu ve čtvrtém poschodí domu č.8 v Anglické ulici dva příslušníci VB /v noci jen jeden/. Kontroloují občanské průkazy, vypisuji si z nich údaje a v různých obdobích návštěvníky bytu a tím i manželku a mne různě omezují na osobní svobodě, aniž by nám předem označili, v čem budou omezení spošťovat. Také sám fakt jejich přítomnosti nám nebyl nikdy zdůvodněn ani jimiž ani Státní bezpečností ani justičními orgány tohoto státu /navíc mne sledují tři příslušníci operativy StB, kteří chodí těsně za mnou resp. udržují v mé blízkosti vůz Tatra 603/. Obdobná "opatření" jsou t.č. před bytem Františka Žiegla a Ladislava Hajdánka, v r. 1977 jimi byli postiženi i další čs. občané. Omezování, jemuž jsou my a naši přátelé vystaveni, je zhruha toto:

1/ po celou dobu této "čestrahy" před dveřmi našeho bytu brání VB ve stupu /a nazvonění/ cizím státním příslušníkům vč.

např. občanů NDR.

2/ V určitém období byli mnozí návštěvníci velmi na výslech, kde mne StB penhouvala.

3/ Když to nepomohlo, byli návštěvníci odváděni přímo od dveří bytu na policii, a to buď dřívě, než vstoupili do bytu nebo po návštěvě.

4/ V určitém období pouštěla VB do bytu jen tři návštěvníky, tj. jen tři mohli být v bytě současně přítomni; toto "opatření" snad přetrvalá dodnes vždy ve čtvrtek /ve čtvrtek se v našem bytě v České polovině r.1977 pořádaly řády/.

5/ Existoval seznam deseti osob, které k nám vůbec "nezměly".

6/ Přeději k nám dekonc "zmíli" jen ti, kdo něli v obč. průkaze trvalé bydliště v Praze. Tak byl z bytu vykázán můj tchán Jaroslav Šabata /je z Brna/ a to za situace, kdy vý bytě byly jen dvě dospělé osoby - tchán a jeho dcera /moje žena/.

7/ V prosinci n.r. spáchal jeden příslušník VB trestný čin loupežného přepadení na čtrnáctiletém Lukáši Tomincovi.

8/ I fyzické konflikty byly řasté, návštěvníci ani my jsme se nedostali smířit a lidé vnikali do bytu i když je příslušníci VB tahali za ruce nebo za oděv. Zraněn však nebyl nikdy nikdo. Kdo pronikl do bytu, neměl už nepříjemnostě mítě bylo tomu, kdo se do bytu nedostal: byl odveden na policii.

U tom však existuje celá řada písomností, z nichž samětkou zaznamenávám:

- můj otevřený dopis gen.prokurátorovi z 28.10.1977 /dostal jsem negativní odpověď/;

- mě třífestní oznamení hl.vod. prokurátorovi ze 14.12.1977 ve věci uráděného loupežného přepadení /bez odpovědi/;

- kolektivní stížnost z ledna t.r. na události, které se před naším bytem staly 29.12.1977, začlená mnoha čs. i zahraničním institucím /bez odpovědi/;

- literární ztvárnění těchto událostí ve fejetonu Rudolfa Batěka Vnuknutí o vniknutí.

Jedinou odpověď, kdy byl odhad na zákonné ustanovení, dostal Jiří Vaněk z Karlových Varů, jemuž dne 21.12.1977 sdělilo ministerstvo vnitra /MÚ - 917/St 77/, že "příslušníci SSB v rámci své činnosti jsou podle § 20 a § 29 zákona č. 0/74 Sb. oprávněni vyzvát každého, aby prokázal svou tvrzenost, a přikázat každému, aby na nezbytně nutnou dobu nevstupoval na určená místa nebo se na nich nezdržoval". Tak tomu bylo, píše MV, i ve Vašem případě dne 20.II.1977 a 28.II. 1977. Ředitel ministerstva vnitra nenapsal, že je to možné tehdy, "jestliže to vyžaduje účinné zabezpečení veřejného pořádku nebo jiný zájem státu", což zák. ustanovení podle § 29 cit. zákona vynezuje. Ale co když příslušník VB spatří zájem státu v tom, že nesmí vstupovat do svého vlastního bytu, chodit do kina nebo kavárny či jezdit tramvají a vlakem, co když mi takto přikáže, abych "někam nevstupoval" nebo se "někde nezdržoval"? Bude to stále v souladu se zákonem? Zdá se, že nelze vykládat tak, aby jeho výkladem byla rušena ustanovení ústavy o svobodě pobytu, o nedotknutelnosti osoby a nedotknutelnosti obydlí. Dáleďnou aplikací zák. ustanovení podle § 29 zákona o SSB by bylo možno, v duchu praxe před naším číslem vytvářovat ghetto a koncentrační tábory. Mezi jejich zřízením a současnou praxí před naším bytem není kvalitativního rozdílu. Proto jsou veškerá emezení, jimž jsou s přáteli podroběváni, naprostě nezákonné, /protiústavní/. Lidé, kteří "slouží" v uniformách před naším bytem, nejsou veřejní činitelé. Nepovažujeme je za ně ani my, ani oni se za ně nepovažují, jsouce si vědomi svého nezákonného počinání. Také samotné kontrolcovské občanských průkazů, které by mohlo mít lepší oporu v zákoně, je opět napadnutelné jako nepřípustné vmešování do soukromí a jako zásah do ústavně zaručené nedotknutelnosti obydlí.

22.5.1978

Petr Uhl

Odpověď Pen-klubu Václavu Havlovi

25. dubna 1978

Vaše poselství 43.sjezdu Rámcového mezinárodního Pen-klubu vyvolalo hluboký dojem. Posíláme Vám srdečné solidární pozdravy.

Mario Vargas Llosa, předseda mezinárodního Pen-klubu, Peter Esterb, tajemník mezinárodního Pen-klubu, Per Waesberg, předseda švédského Pen-klubu

Sdělení č.11

Únos Ivana Medka dne 16.5.1978 /viz Sdělení č.7/ zahájil řadu teroristických činů, na nichž se podílí Státní bezpečnost. 19.5.1978 zhlásili příslušníci bezpečnosti Jiřího Karálka a Jarošíkova Matrasa a tři dny poté došlo k dalšímu únosu, jehož obětí se stal Bohumil Doležal.

Signatář Charty 77 Bohumil Doležal /1940/, literární kritik a bývalý redaktor časopisu *Tvář*, nyní programátor, navštívil dne 22.5.1978 kolem 18.hodiny dr.Ladislava Hejdánka, mluvčího Charty 77. Příslušníci VB nebyli v tu dobu přítomni, během návštěvy se však vrátili na své stanoviště přede dveřmi bytu a při odchodu B.Doležala /asi kolem 19. hod./ ho zadrželi.

Hláskovým vozem s uniformovanými příslušníky VB byl převezen do budovy StB v Bartolomějské 7. Zde musel setrvat asi dvě hodiny za střídavé přítomnosti tří mladších a jednoho staršího civilisty; poslední je pravděpodobně identický s mužem, který se ~~zadržoval~~ podílel na brutálním výslechu dr.Ladislava Hejdánka v lednu t.r., který se tehdy představil jako nadstrážník Čuně. B.Doležal nebyl vyslýchán a úvodu zadržení mu pracovníci StB odmítli sdělit, doporučili mu však, aby se přestal stýkat se svými čloubeletými přáteli dr.Ladislavem Hejdánkem a Jiřím Němcem. Okolo 21.hodiny /krátce po setmění/ se dostavil zadržitý muž, který B.Doležalovi sdělil, že bude odvezен domů služebním vozem a přes jeho námítky trval na této formě propuštění. V doprovodu dvou dalších civilistů, kteří jej předtím střežili, byl vezен ke svému bydlišti. Asi kilometr před cílem, na křižovatce Šínské a Italské byla však s vysvětlením "dál nejedeme" vysazena a vás rychle odjela. Vzápětí B.Doležal pozoroval skupinu mužů, kteří se k němu hrozivě blížili a dal se proto na útěk, byl však po krátké honičce dopaden. Jeho volání o pomoc si povídalo několik náhodných chodců a jeden z nich se pokusil přispět na jeho obranu, neodvážil se však fyzického střetnutí s nejvzácnějšími pěti násilníky. Dva útočníci vhodili B.Doležalem do připraveného vozu, kde mu ihned nasadili pouť a obličeji svázali silnicu látkou. Po delší jízdě ho únosci vyvlekli do lesa, kde ho kopali a bili a ponaučením "aby si podruhé rozmyslil volat o pomoc", sejmuli mu pouť a látku s obličeje, udeřili ho do žaludku a uprchli. Po delších dvou dnech se B.Doležal dostal na silnici a po patnácti kilometrech chůze – za čestě, v nedostatečném obléčení a bez brylí – dorazil do Přibrani a ranním vlakem do Prahy /3,45 hod./.

Tato teroristická akce probíhala podle téhož scénáře jako únos I.Medka. Přitom v obou případech byly oběti zadrženy před bytem dr.L. Hejdánka a příslušníci StB je posléze dovezli resp.dovedli až na místo přepadení. Kromě těchto dvou vážných zločinů jaso však v posledním týdnu v souvislosti s osobou dr.Hejdánka zaznamenali i jiné zlepšující akce. Většině návštěvníků bylo zabráněno vstoupit do jeho bytu; 19.5. byli dva mladí žáni Jiří Karlík a Josef Matras, signatáři Charty 77, podstopeni několika hodinovému výslechu spojenému s hrubými vrážkami a bitím, eskortováni na nádraží a přinuceni k odvratu do

Chotěboře, 22.5. byla signatářka Charty 77 Zdena Tominová zadržena při odchodu od dr.L.Hejdánka a vyslýchána až do časných ranních hodin, atd.

Je zřejmá, že za uvedené vážné trestné činy nesou plnou odpovědnost jisté složky Státní bezpečnosti: je lhůstekně, zda se jich dopustily přímo, nebo se na jejich přípravě zněčině podílely. Bezostyšnost těchto akcí vzbuzuje obavy, že se pachatelé spolehají na svou beztrestnost. Chceme věřit, že politická moc, jejíž představitelé několikrát důrazně vyhlásili svůj úmysl potlačit Chartu 77 výlučně politickými prostředky, nepokládá teror za součást své vnitřní politiky. Poslední události nicméně naznačují, že alespoň některé složky státního aparátu se nedokáží obejít bez otevřeného teroru. Je na vedení státu, aby k tomu zaujala jasný postoj.

25.května 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

K terroristickým akcím vůči signatářům Charty 77 se vyjadřuje Rudolf Slánský /23.5.1978/ a v Otevřeném dopise státním a politickým činitelem /23.5.1978/ Jiří Dienstbier. Rudolf Slánský ve svém stanovisku připomíná únos a vraždu Aldo Morra a srovnává příčiny terroristických útoků v Itálii a u nás. Jak Dienstbier, tak Slánský pak ve svých vyjádřeních rekapituluje průběh násilných činů a vyslovují obavu, zda se teracisté nepokoušeji vyvolat násilné reakce.

Pojetony, stížnosti

Přemysal Janýr: stížnost na postup orgánů správy vyšetřování SIS /o dognovní prohlídce z 5.4.1978/; 21.5.1978

Pavel Kohout: Den Šeby /mesiodstavce RP z 11.4.1978/; 13.4.1978

Vlastimil Třešňák: Bylo nebylo... /fejeton/; úuben 1978

Zdena Tominová: dopis Antonínu Hadrabovi, řediteli počítače PIS /k výpočtu ze zaměstnání/; 12.5.1978

Malý oznamovatel

Vyměním byt lekářského koutu IV.kategorie v centru, telefon., za větší koutek v Praze; ad."Signatářská rodina - SOS do adm.t.l."

DOKUMENT Charty 77 č.17

Do dnešního dne se k Prohlášení Charty 77 se dne 1.1.1977 připojili následující občané, kteří zároveň souhlasili se zveřejněním svých jmen:

1. Josef Benedek, dělník
2. Ladislav Benedek, elektrikář
3. Ivan Bierhansl, dělník
4. Jan Brádka, učenec
5. Jaromír Čechura, dělník
- E 6. Ing. Zbyněk Čelovský, technik
7. Josef Decastello, řidič
8. Radomír Dědušovský, dělník
9. Josef Dvořák, dělník
10. Růžena Faiteová, dělnice
11. Luděk Parkaš, technik
12. Robert Gombík, duchovní
13. Bohuslav Banzel, stav.dělník
14. Roman Hlinský, úředník
15. Istr. Hocke, tesař
16. Ing. Marie Holubcová, ČSČ
- E 17. Jiří Horák, dělník
18. Dr. Martin Hybler, matér
19. Pavel Hrbáček, dělník
20. Zuzana Jelinková, učnice
21. Jane Jeglová, úřednice
22. Jiří Karlík, dělník
23. MUDr. A. Kavineová, lékařka
24. Jiří Kozelka, dělník
- E 25. Eliška Ledererová, překladatelka
26. František Ligna, duchovní
27. Charlotte Mašková, dělnice
28. František Mařtěra, řidič
29. Marie Maštěrová, v domácn.
30. Jaroslav Matras, elektrotechnik
31. Eva Nováková, laborantka
32. Jarmila Obručová, úřednice
33. Václav Parkán, dělník
34. Antonín Pejář, dělník
35. Vladimír Pohorný, student
36. Miroslav Pošpišil, zámečník
37. Tomáš Prechážka, dělník
38. Olga Ryntářová
39. Václav Řehol, výtvarník
40. Petr Steiner, klempíř
41. Ilona Storulánková, dělnice
42. Marie Šebková, dělnice
43. Petr Šimánek
44. Anna Švecová, techn. prac.
45. Pavel Todorov, dělník
- E 46. Zdena Tomášová, klumbová
47. Jaroslav Vágner, montér
48. Josef Vaněk, dělník
49. Jana Vašatová, dělnice
50. Vladimír Václav, hudebník
51. Milan Váštěk, dělník
52. Jiří Bejtouš, typograf
53. Jiří Boček, edmařník
54. Jitka Zelenková, technička
55. Jan Žíra, dělník
56. Zdeněk Želenský, dělník

V rámci dne 28. května 1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Fuchsová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šebata
mluvčí Charty 77

Dopis J. Tomina

Juris Tomins, signatář Charty 77 a varhlastický římský katolický kněz, zahynul se antisemity, napsal dne 20.5.1988 dopis univerzitám v Oxfordu, Harvardu /USA/, Heidelbergu /NDR/ a Svobodné universitě v Berlíně, který nazval "Chceme navázat vědecká kontakty". Líčí v něm potíže, které vznikly jemu a jeho posluchačům, kteří sledují v jeho bytě kurzu filosofie. Zve odborníky ze západních zemí, kteří by měli chut pít s jeho posluchače a rozdělit se s nimi o vlastní poznávací úsilí. Vzhledem

děl k tomu, že mi nechodí pošta ve zahraničí, píše Julius Tomin, a že mi může být každým dnem odesbrán telefon /mezitím se stalo, stejně jako další desítkám signatářů Charty 77 - pozn.red./, nemůžeme v naší spolupráci počítat s normálními prostředky komunikace. Dovolte mi proto, abych navrhl řešení, jež považují za nejvhodnější. K studiu filozofie se scházíme každou středu, od září do června, vždy v 18 hod. v mému bytě. Kdykoliv přijdete mezi nás, budete vítáni. Ideální by bylo, kdybychom mohli vyhradit pro vaše přednášky určitý termín, například vždy první středu v měsíci, od října do června.

Vážení přátelé, budeme rádi, vyhovíte-li naší žádosti o navázání spolupráce a těšíme se, že přijdete mezi nás.

Julius Tomin
Keramická 7
Praha 7

Předsednictvu ÚV KSČ
Předsednictvu vlády ČSSR
Předsednictvu Federálního shromáždění

Od samého začátku hnutí Charty 77 se orgány státní moci dopouštěly mnoha nezákonného proti jejím signatářům a stoupencům. Při několika příležitostech upozornili její mluvčí na tyto postupy orgány státní moci i veřejnost, činili tak ovšem s vědomím, že hlavním posláním Charty 77 není sebeobrana, ale boj za lidská práva a obnovení zákonnéosti v celé společnosti.

Nejvíce šikan má na svědomí přímo státní bezpečnost. Na protizákonnéch zásazích proti Chartě 77 se však podílejí i další instituce: veřejná bezpečnost, prokuratury a soudu, orgány KSČ a MOH, veřejné sdělovací prostředky, orgány státní hospodářské správy a školské správy, národní výbory, vojenaské správy, ředitelství telekomunikací a pošt, správy pasů a víz a dokonce někteří pracovníci zdravotnictví, důchodového zabezpečení a pohřební služby. Diskriminační a represivní opatření těchto institucí jsou koordinována státní bezpečností, která ve většině případů vybízí a někdy i nutí k takovým opatřením "podřízené" instituce. Každou další "neúspěšnou" akci roste její moc a relativní nezávislost.

V naší zemi je nezákonné jakékoli pronásledování obránců lidských práv, kritiků režimu a občanů nekonformní smýšlějících, neboť odpovídá především Ústavě a nezávazně přijatým mezinárodním paktům o lidských právech. Přeslo je takové pronásledování též denní skutečností. Pro jeho oběti vžde však být podstatná také forma takových nezákonného činů. Může být podstatná i pro celkovou společenskou atmosféru. Zde je třeba říci, že se státní bezpečnost pravě vůči Charte 77 uchýlila k formám značně drastickým: předvádění, respektive odvlékání na různé výslechy /které nemají zákonný podklad/, mnohahodinovému - až 96 hodinovému - věznení bez zákonného důvodu, nezákonné osobním i dinnovním prohlídkám, fyzickému bránění ve vstupu do bytu nebo napak v opuštění bytu, rozhášení soukromých setkání v bytech, utažení v návštěvě jiných

něst včetně řekortování do vlaku ap. Tyto závažné trestné činy, jichž se pracovníci státní bezpečnosti dopouštějí, nebo které inspirovali, se už v min uložit často bližily k teroru: pronásledování prof. Patočky, které mělo tragické následky, přepadení prof. Jiřího Hájka na ulici a manželů Krieglových v jejich bytě, útoky na Pavla Kohouta a Jana Kindla, sásy proti undergroundu a neoficiální kultuře vůbec, zaslání rakví Věnu Šilháovi a Karlu Bartoškovi, zranění Ladislava Hejdáka a rány a kopance na plase železničářů, to vše nám mělo připomenout, že si nemůme být jistí ani svými životy.

Nezákonost a tvůrce postihů vůči obráncom lidských práv se časem stupňovala. Vyvrcholila v posledních týdnech, kdy se státní bezpečnost podílela na únosech Alžínské Charty 77 Ivana Nedka a Bohumila Doležala, kteří byli odvedeni do lesa a zabití. Tyto teroristické činy jan šťastnou náhodou neskončily těžkým ublížením na zdraví, nebo dokonce smrtí. Vzniká tedy otázka, zda je politické vedení státu ochotno dodržovat zákony /které samy vyhlásilo/ nebo jejich dodržování alespoň předstírat. Otázka, zda je nadále s to zajistit svou moc, aniž by se jeho aparát uchyloval k vteřenému teroru vůči nepohodlným občanům. V opačném případě by šlo o přiznání naprostého politického krachu.

Obracíme se jmenovitě na všechny funkcionáře tří vrcholných institucí: Nesete politickou i trestní odpovědnost za tyto teroristické činy, neboť jste - de iure nebo de facto - nadřízenými jejich pachatelů či osnovatelů. Ptáme se vás proto: Byli jste o těchto činech informováni? Chceme věřit, že nikoli předem, jistě jste se však o nich doveděli dodatečně. Zádáme vás o vyjádření k celé věci a o její veřejné projednání.

V Praze 29.6.1978

Mr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
za správnost Petr Uhl

DOKUMENT CHARTY 77 č. 16

Federálnímu shromáždění ČSSR, české národní radě, Slovenské národní radě.

kopie: Výzkumný ústav penologický /ředitel doc. dr. Šepelák/
SNV ČSR Praha 4 - Naštice, Táborovská 188

Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, který pro ČSSR vstoupil v platnost dne 23. března 1976, stanoví v čl. 9 a 10 i některé zásady, které se týkají podmínek vazby obviněných osob a výkonu trestu odnětí svobody. Tyto zásady stejně jako ostatní ustanovení paktu - jsou z rozhodnutí nejvyšších orgánů státní moci závazné pro celou čs. společnost a je povinností nejen státu, ale i každého občana, aby se jimi řídil. V této souvislosti považujeme za správné a nutné upozornit na to, že čs. trestní řád /tj. zákon o trestním řízení soudním/ není v souladu s některými ustanoveními zmíněných článků paktu. Ještě závažnější je skutečnost, že výkonem vazby a trestu odnětí svobody jsou ve velkém rozsahu porušována i další ustanovení právního řádu, která podmínky tohoto výkonu určují - zejména příslušné ustanovení ustawy o trestním řádu, trestního zákona a zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Chceme tímto dokumentem o vězenské poukázat na porušování zákonů a lidských práv /1/ v této oblasti a zároveň navrhnut některé cesty, které by vedly k napravě.

I. V A Z B A

"Každý, kdo je zatčen nebo zadržen na základě obvinění z trestného činu, musí být nepráden před soudce nebo jiného uředníka, který je zákonem zmocněn vykonávat soudcovskou pravomoc, a má právo na trestní řízení /2/ v přiměřené době nebo na propuštění. Není obecným pravidlem, aby osoby čekající na trestní řízení byly drženy ve vazbě." /cit. pakt., čl. 9, odst. 3/. Podle čs. trestního řádu "o vazbě" rozhoduje soud, v přípravném řízení prokurátor" /§ 68 tr.ř./. Přípravné řízení trvá obvykle několik měsíců /srvn § 71 tr.ř./ a jsou známy případy, kdy se i ve vazebních causách protahuje více než rok /3/. Po celou tu dobu přísluší rozhodnutí o vazbě prokurátorovi, resp. nadřízenému prokurátorovi. Prokurátor ale není uředníkem zmocněným zákonom k výkonu soudní pravomoci, neboť se takovým uředníkem rozumí ten, kdo je podle zákona ve své funkci nezávislý, to prokurátor podle čs. právního řádu není /viz např. zákon o prokurátoře, který přímo stanoví podřízenost prokurátora nadřízenému prokurátorovi/. Je pravda, že o stížnosti proti rozhodnutí prokurátora o vazbě rozhoduje soud /§ 146 a tr.ř./ činí i tak ale v nevěrojatném zasudění, jehož se vězení neučastní /srvn s. cit. ustanovením paktu/. musí být neprodleně předveden..."/. Navíc, prodlužuje-li vazbu generální prokurátor, nelze už jeho usnesení stížností napadnout /§ 141, odst. 2 tr.ř./ /4/. Trestní řád také nestanoví horní hranici pro dobu trvání vazby, která by vymezila příměřenou dobu /srvn cit. ustanovení paktu/, před jejímž uplynutím musí být vězen propuštěn nebo postaven před soud rozhodující /... jeho všeck, a která by mu poskytla právní záruku/.

Je tedy zřejmé, že rozpor mezi trestním řádem a ustanovením ustanovením paktu lze odstranit jen novelizací trestního řádu, který by měl stanovit, že o vazbě bude psdále rozhodovat jen nezávislý soudce /.../ a výše uvedenou ustanovení paktu.

mocí, jehož nezávislost ve funkci by byla zákonem zajištěna. Dále by měl stanovit horní hranici doby trvání vazby.

Za nedostatečné považujeme také zákonné ustanovení podle č. 67 tr. r. o důvodech vazby, které jsou v bodech sub b a sub c - formulovány tak volně a nejasně, že při troše slovařského libristiky může prokurátor udělovat vazbu kohokoliv, kdo je trestně stíhan. Navrhujeme proto upravu, která by stanovila, že důvody sub b resp. sub c by měly být použity jen vůči tomu, kdo se prokazatelně pokusil učinit vyšetřování i po výroční obvinění proti němu resp. kdo po něm počračoval v trestné činnosti. Obě strany - obviněný i vyšetřovatel - by s výčasností důkazného řízení o důvodech vazby /sub a, b i c/ před soudcem nebo nezávislým příručkou se soudečkovou pravomocí.

Je pravda, že ani v Československu není vazba obviněných osob pravidlem. Je alespoň o trestném řízení to umožnuje - jenom včasné časť. Statistické údaje, které zveřejňuje státní moc, neudávají počty vězněných osob ve vazbě; lze však seriosně odhadnout. Je v posledních letech tento počet kolisá mezi 5 až 8 tisící vězni. Při průměrném délce vazby - včetně vazby v době řízení před soudem - tři tisíce to znamená, že ročně projde vazbou 20 až 30 tisíc osob. Zároveň je také, že v posledních letech je vazba uvalována na 30 až 75 % obviněných z trestných činů, kteří jsou později pravomocně odsouzeni k nepodstatným trestům odňaté svobody. Tato výroka a pravdopodobně svysijec se procento vazebních případů je ovlivněno významně a zvyšujícím se tresty odňaté svobody.

Zvláštní zájmy soukromí zahrnuje zvláštní praxe orgánů SNC v případech tuz. užitího a udržení. Za určitých okolností stanovených zákonem o SNM mohou orgány SNC sejmout až na 48 hodin zadržitele ve většině pořádku; dále pak podle tr. řádu může vyšetřovatel SNC výjimečně udržet důvodem podezřelého z trestného činu rovněž na 48 hodin a opět výjimečně ho může zadržovat jako obviněného z trestného činu po dalších 48 hodin, než prokurátor rozhodne o vazbě. Třetí ustanovení bylo často neobsáváno: Zajíždění jsou nejen zadrželi veřejného pořádku, ale kdokoliv /6/. Výjimečnost podezřelého pro udržení podezřelého a obviněného se nerespektuje a se zákonem vyjímejí ze stávající zákonní praxe: ustanovení jsou porušována i tam, kde do doby stanovené zákonem se protiprávně nepochází doba výslechu, zajíždění delší než 24 hodiny se neobsahuje pořádkem atd. /7/. Zajíždění a udržení osob, které by měly být ohroženy zákonem o zadržení zadrženou prospěšností neviny, se odbývá v tuz. záležitostech představeného zadržení v nehygienických místech a lidskou dítětinou poskytujících gruňatích /8/. Navrhujeme proto, aby zákonem o zajíždění bylo pro svou neustavenost a pro neobsahnost zákonem kontroly výslechu tehotě opatřeno bez náhrady zrušeno. Pohyb jde o udržení podezřelého a obviněného, navrhujeme upravu, která by zavedla zásadu kontrolované výjimnosti těchto opatření a která by učinila jejich užívání verejnou kontrolou: navrhujeme také, aby 48 hodinové lhůty byly podstatně skráceny.

Zákon sice stanoví, že "na toho, jehož vinu pravomocný rozsudík uvedl svému soudu, oznámkou: nálež bledět, jako by byl vinen" /1. 2. odst. 2 tr. r./ a stanoví dále, že "ve vazbě je obviněný podezřelený jen tím zákonem, který jsem nutný" /7/. Nežbyly by /5/ zákonem uvedené "podezřelý" "trestního řízení" /9/ 360, odst. 2 tr. r./ stanoví také, že "argum. činnost v trestním řízení musí plnit čestit občanská práva zaručená ustanovení" /62, odst. 4 tr. r./. Ovšem tato zákonodárná ustanovení se systematickým napsobem porušují. Doplňkem to následující popis podezřelého vazby, jehož jednotlivé části je možno srovnávat s právě uvedenými zákonými ustanoveními:

trestního řádu:

Nejčastěji ještě před vystří do vazby dochází v oblasti obecné kriminality ze strany orgánu SNB k fyzickému týrání podezřelých osob, zejména tehdy, je-li pachatel přištízen při činu /výkonu tělesného "trestu"/ nebo odmítá-li deponání a příslušník SNB je přesvědčen o jeho vině /forma nátlaku/. Po vznesení obvinění se vyšetřovatel uchyluje k fyzickému týrání jen zcela výjimečně /9/. Režimem vazby je však obviněný podroben tolka omezením, že názor části věsnů je ten, že podmínky výkonu trestu odňtí svobody, a to i ve II. a III. nápravně výchovačské skupině /10/, jsou snesitelnější než podmínky vazby. Obvinění jsou ve vazbě umisťováni do cel, které jsou celodenně uzavřeny /11/. Pouze čtyřikrát nebo pětkrát týdně - někdy i méně /12/ - jsou vyváděni na 30 minut - někdy i na kratší dobu - na dvorek, jehož plocha většinou nepřesahuje 10 m². Pouze jednou za 14 dnů mohou odeslat jeden dopis /tak správa věznice svévolně vykládá 13. bod nezákonických pravidel - viz příloha/, který je cenzurován jednak správou věznice jednak vyšetřovatelem podle svévolných kritérií /"nesmí... psát... o situaci ve věznici a jiných obviněných" - viz 3. bod přílohy/. Dopisy bývají na cestě často mnoho dnů intýdnou bývají libovolně zabavovány a jiný poštovní styk je až na malé výjimky /viz body 20 a 21 přílohy/ vyloučen. Přitom cenzura má oporu v zákoně jen tehdy, je-li důvodem vazby obava z nařízení vyšetřování ovlivňováním svědků, spoluobviněných apod., a tato obava by měla být jediným kritériem pro konfiskaci dopisu nebo jeho části; správy věznic, které cenzuruje dopisy obviněných, které jsou ve vazbě z jiných důvodů, se dopouštějí trestného jednání. Pouze jednou za měsíc mají obvinění právo /které jim může být odnato/ přijmout balíček s potravinami do váhy 3 kg, jehož obsah podléhá mnoha omezením. Nemají vůbec právo na návštěvu přebuzných, pokud k ní nedá vyšetřovatel souhlas. Jen jednou za deset dní mají právo se vysprchovat a vyměnit si osobní prádlo. Nemají prakticky právo užívat svého občanského oděvu. Je jim proti jejich vůli zkracován vlas a oddstranován vous. Nemají právo na výběr knih ke čtení; na jednoho obviněného v cele připadá na týden jedna přidělená kniha. Zasílaní knih v balíčku větrem trestně právních předpisů vězenská správa znemožňuje. Z trestně právních předpisů je k dispozici většinou jen tr. zákon a tr. řád, z něhož na požádání dozorce přečeťte to ustanovení, o něž má obviněný zájem; obviněný přitom musí stát a namůže si dělat poznámky. Nakup potravin, hygienických potřeb a kuřiva je obviněným umožňován jen jednou za 14 dnů ve velmi omezeném sortimentu /13/, přičemž i toto právo může být zkráceno zkrácen nebo zrušeno. Nemají právo mít v cele žádné osobní věci, s výjimkou nakoupených nebo obdržených potravin, některých hygienických potřeb /ne však holících/, trestně právních předpisů /které je však prakticky nemožné obdržet/, posledního dopisu od přebuzných /předchozí udajně správa nicé/ a několika povolených fotografií. Mezi 6 a 19 hodinou nemají právo ležet, nemají právo sedět nebo kouřit v přítomnosti dozorce, jsou povinni vojensky se hlásit, skládat deky a prádlo do tzv. košinků jako v pruské armádě atd atp. Dozorce, kteří ve věznících vykonávají službu, jsou vojensky organizováni v tzv. Sberu nápravné výchovy, jehož příslušníci slouží i v nápravně výchovných ustavech, kde se vykonává trest. Jejich působení ve věznících, kde jsou vězni obvinění, je ovšem pochybné, neboť náprava obviněných, na které je nutno pohlížet jako na nevinné, neprávní a špatné. Právníci i soudci shoru jsou často psychicky pozměněni charakterem a pochopením svého povolání, k jehož voleb je třeba mít určitou množství dospělosti. Práva se mazí dozorce objevují nezřídka i povolení k využívání nebo dokonce sadistic-

ké orientace přibližně v takovém poměrném zastoupení jako mezi vězni. To je zdrojem četných konfliktů. Dozorci mají navíc právo vězně být - jde o právo, které má oporu v řádu výkonu vazby /viz bod přílohy/. I když deset příkledno uvedených druhů fyzického týrání /nejčastěji je bítí obuškem a střikání slzného plynu do očí/ lze - podle řádu a pravidel - použít, jen proti tomu, kdo přes předchozí napomenutí nebo domluvu mří učel vazby, užívají ho dozorci často i bez této podmínky, zvláště vůči mladistvým /od. 15 do 18 let, kterých je ve vazbě relativně mnoho/ a mladším vězňům /zhruba do 25 let, jichž je ve vazbě naprostá většina/ a proti Cikánům. Zvláště cídsousenibodné je fysické týrání obviněných žen. Na chodbách s celani, kde jsou umístěny ženy, konají běžně službu i mužští přeslužníci Sboru nápravné výchovy, kteří nahlížejí do cel a pozorují ženy i v době, kdy se věnují hygieně. Napak dozorkyně hlídají někdy na mužských chodbách. Za porušení pravidel pořádku - často za konflikt, který vyprovokoval dozorce jsou vězni protizákonné a v souladu s pravidly pořádku /viz bod 4. přílohy/ trestáni, a to i umístěním do samovazby až na 15 dní /14/. V některých případech jsou ukládány i kolaktivní tresty nebo je trestán jmenovaný "velitel" celý za něco, co nezavinil. S podporou dozorečného prokurátora správa věznice protiprávně zne mozuje, aby obhájce obviněného, který je současně jeho právním zástupcem, nebo jiný advokát jako jeho právní zástupce jakkoli intervenoval v jeho prospěch při konfliktech s vězenskou správou nebo tehdy, domáhá-li se vězen svých práv v souvislosti s výkonem vazby. Pro nedůsledný výkon obhajoby nebo praní překážky kladené obhájci vyšetřovatelem - což je běžné v politických causách - se ostatně ve většině případů obviněný setkává se svým obhájcem poprvé až pondovou nebo třech měsíčních vazby, často ne dříve než při seznamování s výsledky vyšetřování.

V této souvislosti požadujeme, aby zákonodárci vytvořili nezávislý rozhodčí orgán, jehož činnost by byla pod kontrolou veřejnosti /společenských organizací, sdělovacích prostředků, iniciativních občanských skupin a výborů/ a který by řešil spory mezi věznem a správou věznice a vyřizoval sítěnosť vězni na podmínky vazby. Tímto orgánem by mohl být i soud; v každém případě by však zákonodárci měl uzákonit závazný procesní řád tohoto orgánu. V procesním řádu by mělo být zakotveno právo vězne učastnit se veřejného zasedání rozhodčího orgánu, právo vězne nechat se zastupovat advokátem, právo orgánu na řešení přímo ve věznici a právo veřejnosti /initiativních skupin/ na účast na řízení /obdoba společenského obhájce a žalobce v současném trestním řízení/.

K podmírkám vazby lze ještě uvést, že život vězne přemo v cele mohou ovlivnit i vyšetřovatelé, což jsou policejní úředníci /VB nebo StB/, v ojedinělých případech úředníci prokuratury. Vyšetřovatelé SiB mají - pokud je věznice v krajském městě - kanceláře přímo v objektu věznice. Mohou např. ovlivnit rozhodnutí o typu cel, spoluživných, učebnicích, povolení trestné právních předpisů aniž své rozhodnutí komukoliv zdůvodňují, rozhodují o návštěvách u obviněných, o jejich pracovním zařazení /pokud věznice výjimečně obviněnému dá možnost pracovat/ atd. Je běžné, že této své "pravomoci" vyšetřovatelé používají k nátlaku na obviněného, aby vypovídal a doznal se v plném rozsahu.

Pocity bezmocnosti a absurdity, jimiž obviněný trpí, jsou umocňovány i tím, že v řadě případů zůstává obviněný dlouhé týdny ve vazbě, aniž byl proveden jediný vyšetřovací úkon nebo po skončení vyšetřování čeká dlouho na hlavní řízení. Ve vazbě jsou vězni nuceni k dlouhodobé inaktivitě: jsou zasaženi atmosférou prázdniny a nudы. Prostředků k zábavě, duševní práci, studiu, hrám, umění nebo sportu /lze-li tak nazývat tělesné cvičení v cele/ je velmi málo a manipulace s nimi je jedním z nástrojů trýznění ob-

výživou, výkonem, mimořádnou soudní výbavou, nesprávnou výživou, výkonem, zvláště pokusky, nedostatek pohybu a čerstvého vzduchu a také výkonem, když výkon vlastní májí vliv na vznik různých duševních poruch a trosk, ale i moha jiných onemocnění, zejména svítání nosa, kachl a tuberkulózy, onarob zraku, TBC, vysokého tlaku, nemoci plátečka, nebo výuzavu aj. Lékaři ve věznici jsou sbaveni možností provence, prototé přidiny nebo často spodívají ve vězení skrz různých kanálů. Pokud jde o možnost práce, o níž se zmínují pravidla postupu /viz b d 22 přílohy/, vytváří ji - jak řečeno - věznice jen velmi ohledně; pracovní podmínky přitom neodpovídají uvedenému pracovnímu příručku předpisům.

Finanční výdaje a zabezpečení rodin obviněných troši samostatnou a samotnou kapitolu. Po dobu vazby obviněného nemá jeho rodina a to ani tehdy, je-li je jím živitelem, nárok na finanční podporu v rámci těžké, až tragické situaci dochází v rodinách s větším počtem dětí, zvláště tam, kde sanketka není výdělečně činná. Teprve v době výkonu trestu má řešení reálnou možnost dostat výživné pro své děti. Tažá soudu vymáhají náklady trestního řízení, které pravomocně odsouzený hradí paždílnou částí /byl-li přisván záloze nebo tuzemánské, je 1000,- Kčs/, náklady na obhajobu vymáhá advokát nebo paragoně - i tehdy, jde-li o přiděleného obhájce - taží výkonu trestu až další dluhy. Po dobu vazby a výkonu trestu je zastavena výplata všech druhů důchodů, což je kritické zvláště tam, kde jsou rodinní příslušníci odkázáni na tento důchod. Vazba mardat obviněnému dluh na výživném, může již z případu jisté doby soudně stanovenou vyšlovací povinnost. V případech pravomocného odsouzení obviněného /což je ve všechních císařských vězích než 99 %/, je odsouzený povinen vazbu hradit a to ve výši 20,- Kčs denně /16/. Stává se pak - zvláště ve složitých případech, když někdo žádá patří vyšetřování činnosti politické povely - že odsouzený po propuštění na svobodu dluží státu mnoho za tuto povahu /17/. Tato skutečnost je třeba považovat za další formu kontroly, která dotýká nejen na dle odsouzeného, ale i na jeho rodinu, když smí patřit vyšetřování činnosti politické povely - že odsouzený po propuštění na svobodu dluží státu mnoho za tuto povahu /18/. V této souvislosti využívají posluchaček, aby náklady trestního řízení včetně nákladů na výkon vazby mohl stát.

Podešinky výkonu jsou před veřejnosti utajovány. Kompetentní orgány soudcůství spravedlnosti a ministerstev vnitra se dokončí protiprávní snahy vytvářet dojem, jako by jejich zveřejnění bylo trestné, v tomto myšlenu vymáhají někdy od vězňů různá nezákonné prostřednictví milenci, cenzuruje jakékoli zmínky v dopisech apod. /19, 20/. Důvod nad výkonem vazby, který přesluší nyní prokurátorovi, může být rozšířen a svěřen i veřejnému orgánu, který by měl jistivo setřen ve věznici. Mělo by být stanoveno, že právo v tomto veřejném orgánu se mohou účastnit i společenské organizace a iniciativní občanské skupiny. Veřejnosti by měla iště snadná unohostanná učinná kontrola podmínek výkonu vazby. "Akademie mohou rovnaké stanovit rovnaké působnosti i obecné orgánu veřejnosti a výše navrhovaného rozhodčího orgánu a fary, jež i vlastní správou."

Zákon o výkonu trestu platí zákon o výkonu trestu odkládání výkonu, zákon o výkonu vazby neexistuje. Jediné zákonem ustavoveny a podmínkách výkonu podle § 360 odst. 2 tr. §. 1860. 1861. 1862. Podešinky výkonu jsou v podrobnostech stanoveny funkcionářem správce spravedlnosti nazvaným rád výkonu vazby, který je v příkazu komoru se zákonem /s cíl zákonem ustanoveném trestního řízení, a kteří nebyl zveřejněn. Patří mezi ty průvni předpisy které mají v místě části správností závazné a

přítom jsou utajovány. Konstatujeme to s politováním. Stručný výtah z tohoto řádu, který uvádí některé povinnosti a práva obviněných ve vazbě, je formulován v tsv. Pravidlech vnitřního pořádku ve věznici, která jsou vyvěšena v každé cele. Ani tato pravidla, jejichž pouhé srovnání s cit. zák. ustanovením podle § 360 odst. 2 tr. řádu významně poohlásuje negáční stav, nebyla jiným způsobem uveřejněna; Charta 77 tak činí v příloze tohoto dokumentu poprvé.

V této souvislosti pošadujeme zákonnému upravu vazebních podmínek, a to buď rozšířením trestního řádu nebo novým zákonem o výkonu vazby. Stávající ustanovení podle § 360 odst. 2 trestního řádu považujeme - přes jeho obecnost - za vhodný základ pro navrhované zupravy.

II. T R E S T O D N Ě T Ī S V O B O D Y

V Československu je několikráté vyšší počet osob ve výkonu trestu odnětí svobody než - vztato poněmě - v jiných vyspělých zemích. Nechceme v tomto dokumentu analyzovat příčiny tohoto jevu: spolujujeme je v kontextu celkových společenských podmínek; v počtu odsouzení, který společnost prezentuje; v tom, že svedětě mladí lidé /kteří jsou nejčastěji odsunováni/ nevidí životní perspektivy; v tom, že výkon trestu odnětí svobody neplní svůj převýchovný účel a většina pachatelů se do vězení po čase vráti vrací, v nejisté výčetnosti o tyto problémy, který je ovšem spojen s tím, že chybí jakákoli učinná společenská kontrola vězenství a že pro sdělovací prostředky jsou jeho problémy tabu. Spolujujeme je však i v tom, že řada činů, které trestní zákon osnačuje za trestné, nejsou v jiných zemích takto posuzovány a že soudy vynášeří mnohem vyšší tresty než v jiných zemích. Je smluvnou statistikou, že počty osob odsezených k nepodmíněným trestům odnětí svobody stále rostou /21/:

	rok	1962	1965	1969	1972	1975
a/ obviněno osob v tis.		64	74	65	148	138
b/ odsouzeno osob v tis.		61	72	66	139	114
c/ z toho k nepodmíněným trestům odnětí svobody		14	20	12	44	40
d/ z toho k podmíněným trestům odnětí svobody		33	37	35	53	40
e/ poměr c:d		0,42	0,54	0,34	0,83	1,00

Z uvedených čísel je zřejmé, že se v průběhu let stále svýšuje nejen počet obviněných a odsouzených, ale že stále roste i podíl odsuzovaných nepodmíněně. Zvýšený počet odsouzených k nepodmíněným trestům vytváří problémy, které nelze ani výstavba nových nápravně výchovných ustanov /22/.

Zákon o výkonu trestu odnětí svobody dále vychází z ústavy a z trestního zákona a je také v souladu s čl. 10 cit. paktu /"se všemi osobami zpovědními osobní svobody se jedná lidsky a s uctou k přirozené (ústojnosti lidské bytosti)"/, ovšem praxe je ačela jiná. Po formální stránce je třeba vytknout to, že zákon o výkonu trestu odnětí svobody je jen rámcový a že konkrétní podmínky věznění určuje opět rozkaz ministra spravedlnosti nazvaný Rád výkonu trestu v nápravně výchovných skupinách; rovněž tento rád je před vězněním a významností utajován. Podmínky výkonu trestu jsou určovány i dalšími neveřejnými rozkazy ministra spravedlnosti, které nemu-

zejí mít vztah k lístečku zákona, nebo tří možných případů ruší /23/. Dekretce i doprovod tento zákon nečekaně vytvořil normu, kdy užívání je pro ně - i jen pro výjmenky správního řízení soudního řízení nadřízeného. Zákon ohlásil rušení jeho důkaznosti a neplatnosti veřejnosti / všechny zahraniční případně i už počín po uručení stíhnosti odsouzených. Zákon sice předpisuje, že na rozdíl od vazby - kontrole užrodných výborů a občanského kontrolora, kterou mají v nápravně výchovných místech vykonávat orgány správního řízení nich rad - ovšem tato kontrola, pokud k ní vlastně dochází, je zřídká formální. Stejně jako ve vazbě i ve výkonu trestu nemá věznění záruky svého právního postavení. Jeho práva na stíhnost je omezeno, odsouzený je navíc vystaven riziku potrestání za stíhnost, zejména byla-li samifinuta. V konfliktech se správnu ustanovu je naprostě bezbranný, nemůže být zastupován v těchto sporoch advokátem. /Správa sboru nápravné výchovy takto svévolně vykládá resp. popírá sek. ustanovení podle § 15 odst. 3 zákona o výkonu trestu odňtí svobody: " odsouzený si může zajistit poskytování právní pomoci advokátem, jenž má právo v mezech své plné moci s odsouzeným si dopisovat a slavit s ním."/ Jednání se správou ustanovu je nevelké a vše záleží na benevolenci či zvili načelníka, vychovatele, referenta nebo strážních. Osobní účast odsouzeného na soudním jednání v jeho případném občanském právním řízení sporu s ustanovem je velmi obtížná; absurdní - ačkoliv teoreticky právně možná - se zdá cesta trestního osužování na příslušníka sboru nápravné výchovy. Dekorativní prokurátor, pověřený dozorem nad zachováváním zákonnosti v nápravně výchovném ustanovu s nad dodržováním práv odsouzených, je pro odsouzeného dosažitelný pouze přes cenzuru správy ustanovu. Sama o sobě pak instituce dozorových prokurátorů svou funkcí neplní /24/.

Požadujeme proto novelizaci zákona o výkonu trestu odňtí svobody. Nová uprava by měla vymezit režim nápravně výchovných skupin a určit rozdíl režimu. Měla by stanovit, které práva jsou odsouzeným odnata a v kterých jsou odsouzení uznáváni a jak. Měla by potvrdit, že ostatní občanská práva jsou uznávána a stanovit základní pravidly k jejich uplatnění. Nová uprava by nahradila ta ustanovení řádu výkonu trestu, která jsou mnoha záklenná, nebo která zákon obházají, a zrušila by i další tajné rozhasy, stanovující některé podmínky výkonu trestu. Uprava by měla přihlížnout i k mezinárodním paktům o lidských právech. Navrhujeme rovněž, aby vytvořila nezávislý rozhodčí orgán pro spory mezi vězněnými odsouzenými a správou ustanovu, který by měl mít podobné znaky, jež jsou popsány v návrhu na zřízení nezávislého orgánu pro vazbu. Uprava by měla rovněž zajistit učinnou veřejnou kontrolu podmínek výkonu trestu, kterou není možno svěřit pouze dozorovému prokurátorovi a zastupitelstvu orgánu / komisi krajských národních výborů a orgánů užrodných rad /25/, pokud nemají těsnější spojení s většinou a nevyhnutelní jeji zájem o problémy vězenství a neuzkumi ji její úvahy na řešení některého problému. Přesto i pro výkon trestu - stejně jako v případě vazby - navrhujeme vytvoření kontrolního a dozorového výkonného orgánu a právem kladení ve věznici, jehož práce by se zahrnula do společenské organizace a iniciativní občanské skupiny a výbory. Nová úprava by stanovila formy sjednacích a souhlasných rozhodčích orgánu veřejné kontroly a výše navrhovaného kontrolního orgánu. Touto novou zákonovou upravou by byly rovněž vytvořeny podmínky pro uplatnění moderní pedologie v praxi vězňového řízení. K některým článek novelizace zákona by mohly být přidány skutečných podřízenek výkona trestu odňtí svobody.

nemocenské dávky, které mu budou náležet v době po propuštění z výkonu trestu a které vyplývají z jeho pracovního pověru na svobodě /32/. Tento dodatečným trestem, který působil po dlouhá léta po propuštění, je postižena většina odsouzených.

Nyní uprava zákona o výkonu trestu, kterou požadujeme, by měla proto jednoznačně stanovit, že pracovní podmínky ve výkonu trestu odnétí svobody jsou určovány obecnými pracovními právními předpisy všechny případů mzdových. Práce ve výkonu trestu by měla být poražována za každý pracovní powr se všemi nároky, které z něho plynou. Zákon by měl rovněž stanovit minimální časovou mezu /tzv. režie/ pro práce pro ustanov. Nová uprava by měla poskytnout právní záruky, že její ustanovení budou respektována /orgán veřejné kontroly a dozoru, rizikoděj orgán, účasti hygienika a bezpečnostních techniků, účast odborů atd./.

Nápravně výchovný ustav pro mladistvé odsouzené od 15 do 18 let je často jen přestupní stanicí pro mládež, která je propasťena z tzv. dětských domovů. Nejvyšší typ této domovů /tzv. pastýák/ se od nápravně výchovného ustanovu liší pouze v malíčkotech. Tento příklad výrazně Epochyuje nápravný charakter tzv. převýchovného systému. Ve výkonu trestu odnétí svobody jsou fyzické tresty častější než v jiných nápravně výchovných ustavech, zcela specifické tu jsou klany vedené "králi", které terorizují ostatní.

Těhotných žen je vězněno málo, k jejich stavu je přihlíženo při uvalování vazby i při výměře trestu; zejména je-li trest nízký, soud obvykle odsuzuje k podmínce svého trestu. Samo věznění těhotných žen je ale zvlášť křiklavý případem nepřiměřené aplikace právních norm. Žádost o přerušení trestu nebo o propuštění z vazby může být zamítнутa, zvláště je-li žena odsouzena k vysokému trestu nebo čeká-li ji vysoký trest. Pokud lekat nerohodne předem jinak, probíhá porod v objektu vězenské nemocnice.

Porovnáme-li stav čs. vězenství se situací před padesáti lety, zdá se, že se jen málo co změnilo k lepšímu. Naopak došlo k celkovému zaurovění podmínek výkonu trestu, k zavedení vojenské disciplíny a povinných politických školení o výhodách "reálného socialismu" a o historickopolitické mytológii /33/: přibyla diskriminace politických vězňů. Životní podmínky odsouzených osob však někdy byly na podobné úrovni. Nápravně výchovné ustanovy jsou umístěny buď v objektech typu "lágr" nebo v budovách z minulého století nebo ještě starších, odsouzení jedí s plechových šálků lžici, spí na palandách nad sebou, v některých ustavech si topí v kamenech uhlím nebo donášejí vodu v kýblech /34/. Jejich materiální podmínky jsou žalostné: o výživě mzdy jsme již hovořili, ale je třeba si uvědomit, že ze mzdy je 80 až 95 % /35/ odňateno na náklady výkonu trestu a další užály /36/. Moderní penologie jako by neexistovala. Funkce pedagogů a psychologů v ustavech - pokud jsou vůbec obsazeny - mají formální nebo administrativní ráz. Opět se kloníme k názoru, že tento stav je podporován utajováním všech skutečností, které souvisejí s výkonem trestu odnétí svobody a s neučastí veřejnosti na řešení téhoto problémů. Protože soudíme, že velký význam pro popularizaci problematiky vězenství by mohl mít svobodný tisk a působení rozhlasu a televize, dále pak školství, svobodná umělecká tvorba a vědecké badání - vocičujeme ještě k jednoumutožnosti znění, vedoucích k rozširování svobody slova.

Sociální postavení rodiny odsouzeného bývá katastrofální, zejména u rodin s více dětmi. Příčinou je nejen malý výdělek odsouzeného, ale i ta, že správa ustanovu tyto otázky přehlíží.

příbuzným nepodává ani informace o výdělku odsouzeného a bez soudního výroku o povinnosti odsouzeného hradit výživné /a dosáhnout takového výroku trvá i několik měsíců/, zasílá - na žádost odsouzeného v souladu s dosavadní zákonnou upravou - jen 100,- Kčs za každé nezaopatřené dítě měsíčně. Odsouzení jsou navíc umisťováni do ustanovených od bydliště, takže návštěva představuje pro rodinu znásilnou finanční sítěž. Rodina bývá někdy i diskriminována /žena v zaměstnání, děti ve škole a pod./.

Na většinu odsouzených má výkon trestu, zejména dlouhodobý, sociálně dezintegrující vliv. Přitom postpenitenciální péče, tj. péče o propuštěné vězně, je naprostě nedostatečná a systém sociálních kurátorů neučinný. Propuštění vězni ho chápou jako dodatečný nástroj represivního systému a snaží se mu uniknout. Zákon o ochranném dohledu, namířený proti recidivistům, má výhradně represivní charakter: navíc je formuloval tak, že by mohl být použit i proti propuštěným politickým vězňům, k čemuž zatím státní moc nesáhla /37/. Fyzické týrání odsouzených je sice méně časté než ve vazbě, nicméně i zde k němu dochází zejména při pokusu o utěk /38/, při napadení dozorce - často i slovním - a při dalších příležitostech. Ponižování se projevuje i v tom, že odsouzený je ubaven práva na jakékoli soukromí. Při osobních prohlídkách, které nemají oporu v zákoně, dozorci odnímají vše co chtějí, zabavují písací poznámky, korespondenci, básně, učebnice, výpisy z knih /39/. Tato opatření postihují ve zvýšené míře politické vězne a intelektuály. Dezintegrující vliv má i absence heterosexuálního styku. Mezi muži je všeobecně rozšířena onanie; homosexuální mužské dvojice s emocionální závislostí tvoří okolo 1 % odsouzených. Zhruba 1 % mužů se propůjčuje prostituci za uplatu. V ustavech, kde jsou vězňeny ženy, vytváří většina odsouzených žen latentní nebo explicitní homosexuální dvojice, přičemž ve II. a III. nápravně výchovné skupině panují v těchto dvojicích abnormálně dominantu submisivní vztahy. Homosexualita je častější v těžších životních podmínkách; pokud je provázena emocionálními vztahy, je často zoufalou náhražkou přervaných nebo nepoplňených vztahů minulého života; tuto citovou prázdnutu vězenské podmínky a ztráta perspektivy jen umožnuje. Pocit bezvýchodnosti - zesílený v některých případech krizi homoseksuálního vztahu - dovádí odsouzené k četným sebevražedným pokusům. I když většina z nich jsou fingované, mnohé jsou mírně vážně a některé končí smrtí odsouzeného /40/. Relativní ulevu nebo příležitost k uniku vidí někteří odsouzení v sebezmrazení, způsobují si urazy, demonstrativně polýkají kovové předměty apod. Iluzorní unik z vězenského prostředí umožnuje narkotika /41/. Častá je také pokoutní výroba alkoholu. Zoufalým protestem proti nelidským podmínkám ve vězení bývá vzpoura. Těžké tresty, které trestní zákon stanoví pro pachatele tohoto projevu odporu, tuto situaci neřeší /42/. Popsané reakce odsouzených jsou ovšem zvláštními projevy jednání některých odsouzených. Čím delší je trest, čím tvrdší jsou vězenské podmínky a čím je vyšší nápravně výchovná skupina, tím jsou tyto projevy častější a všeobecnější. Nelze zatím spolehlivě vyvrátit hypotézu, že teprve výkon trestu formuje vězně v člověka a asociálními projevy chronického rázu. Znovu se vracíme k názoru, že významným faktorem této sociální dezintegrace odsouzeného je neustálé ponižování, jemuž je vystaven /43/.

Jeliž ve společnosti porušována ústavně zaručená svoboda projevu a svoboda náboženského vyznání, tím spíše jsou pak tyto svobody porušovány ve vězeních. Náboženské obřady nejsou povoleny. V objektech věznic a nápravně výchovných ustanil byly zrušeny.

kostely a kaple. Zásadně není povoleno vlastnit biblí. Duchovní nemají přístup do věznic a ustanov. Správy ustanov neumožňují dokonce ani ty náboženské úkony /modlitby, půsty, kázání, teologické rozpravy/ které by odsouzení mohli pořádat sami. Pokud je pořádají, činí tak tajně, protože se obávají kázeňských trestů. Politickým věznům je zakazována politická literatura, většinou je jin nabízena literatura marxištická nebo pseudomarxištická. Marxisté věznění z politických důvodů však měli i tuto literaturu zakázánu.

Při posuzování mnoha problémů z oblasti penologie, teorie práva a dalších společenských věd /včetně politologie/ může mít význam sociologický pohled na odsouzené. Lze spolehlivě odhadnout /statistika o tom mlčí/, že mezi odsouzenými jsou relativně mnohem více než v celé společnosti zastoupeni lidé, kteří se vydali s radikálně revolučním významem. Nejen politickou aktivitou, dělají všichni nejde nové KSČ a Českého rodu, ale i sami lidé, kteří ve společnosti zaujmají významnější postavení, jsou mezi odsouzenými zastoupeni jen nepatrně. Naproti tomu mnoho o charakteru společenských konfliktů a jejich řešení i o charakteru společenské moci.

Pracovníci příslušných institucí ministerstva spravedlnosti vycházejí často ze schematického a "podstatě nesprávného" názoru, že trest a podmínky jeho výkonu mají mít odstrašující vliv. Proto jsou soudy vedeny k tomu, aby vynášely přísnější rozsudky. Dokonce se pro to oficiálně používá termínu "trestní politika". Jož současné trendy jsou zřejmě více odsuzujících rozsudků, více nepodmíněných trestů vůči podmíněným, delší tresty, méně podmíněného propouštění z výkonu trestu. Proto se také od r. 1969 podmínky výkonu vazby a trestu odnětí svobody neustále zhoršují. Např. ve vazbě bylo zrušeno právo nosit občanský oděv, byla zkrácena doba vycházky, byly radikálně zpřísněny podmínky korespondence a příjmu balíků; k omezení váhy balíčků, jejich povoleného obsahu a ke zhoršení podmínek dopisování došlo i ve výkonu trestu, kde byl omezen i styk s příbuznými; návštěvy jsou nyní povolovány jednou za 1 až 3 měsíce v I. nápravně výchovné skupině, jednou za 6 až 8 měsíců v II. skupině a jednou za rok ve III. skupině. Návštěvy trvají zpravidla jednu hodinu, okruh návštěvníků je omezen na nejbližší příbuzné /ve III. skupině na jednom příbuzného/ a předmětem rozhovoru mohou být jen "rodinné záležitosti" - jinak může být návštěva přerušena nebo předčasně ukončena. Během uávití se chovají dozorce k příbuzným odsouzených často hrubě.

Také podmínky kázeňských trestů se od r. 1969 postupně zhoršují. Kázeňské tresty postihují odsouzené, poměrně často za nejrůznější konflikty s dozorcí nebo správou ustanov. Často to bývá proto, že odsouzený neplní výkonovou pracovní normu. V některých případech ji však neplní proto, že toho není fyzicky schopen /44/. Důsledkem bývá snížení tzv. stravenky, tj. přidělu potravin, což má opět za následek nižší pracovní výkon. Odsouzenému se odnášmají tzv. výhody, tj. např. možnost návštěvy výhřevového filmového představení, možnost sledovat televizi a d. Vlastními kázeňskými tresty jsou důtky, odnětí práva přijímat balíček, snížení kapacitého až o 50 %, umístění do uzavřeného oddělení po pracovní době, umístění do uzavřeného oddělení celodenně a umístění do samovazby. Specifickým trestem je umístění do svěřenského oddělení až na tři měsíce /ve III. skupině na čest měsíců/ /45/, v tzv. uzavřeném oddělení a samovazbě /slovo z vězenkového slangu "díra" lépe vystíhuje trávě těchto příbýlků/ býva vlnko chlad posílený nedostatečným zděrem a nedostatkem přikryvek. Špatně

větrání a nedostatečné osvětlení /cely jsou většinou ve sklepních budov nebo v tzv. domečcích na "lágrech"/. Tyto podmínky spolu s podvýživou, - zejména nedostatkem bílkovin - jsou živoucí půdou pro tuberkulózu /46/. V případě kázenských trestů celodenního umístění do uzavřeného oddělení až na 20 dnů a v případě trestu umístění do samozásoby až na 20 dnů /oba tresty jsou opakovatelné i v časové náhradnosti/ a v případě analogického opatření ve vazbě jde v podstatě o umístění do hladomory, neboť finanční částka představující denní dávku stravy je rovna 3,- Kčs až 3,50 Kčs /přesněji nebylo zjištěno, užaj je utajován/, přičemž ve stravě nemá být maso /omáčka se cedi, aby v ní nezůstal kousek masa/. Takový trest - pokud by byl použit opakovatelně - může znamenat fyzickou likvidaci odsouzeného. V každém případě i absolvování jednoduchého trestu v trvání 20 dnů je významnou ujmou a vede někdy k poškození zdraví. V civilizované společnosti 20. století je třeba označit tento kázenský trest za barbarický. Veřejností zcela ušlo, že tento trest - resp. jeho podmínky spočívající v drastickém snížení dávky potravy - byl umírněn tajným rozkazem ministra spravedlnosti z druhé poloviny r. 1971 a jeho opakování bezprostředně za sebou bylo umírněno novelou zákona o výkonu trestu odňtí svobody z r. 1973 /zákon č. 47/73 Sb., který ovšem o množství potravy nehovoří/.

V textu dokumentu jsme se několikrát zmínilo o odsouzených za tzv. trestné činy protistátní povahy, které - napřesně - nazýváme politickými vězni. Tento dokument pojednává o podmínkách ve věznicích a nápravné výchovných ustanoveních a nezabývá se jurisdikcí; nepojednává proto o jednotlivých skupinách odsouzených podle trestních činů, za nichž byli odsouzeni. Musíme však konstatovat, že je sílu skvrnnou čs. společnosti, že někteří lidé jsou odsuzováni za politickou opozici činností, za postoje a názory a někdy dokonce za politické nebo jiné přesvědčení, které vyslovili. Určitý přehled o jejich počtu udává statistika trestních činů podle hlavy I. trestního zákona odsouzených čs. soudy /bez § 109 nedovoleného spuštění republiky/, kde ovšem není zařazena celá řada trestních činů politického či obdobného charakteru /47/:

1958	1961	1964	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974
4337	2740	757	2512	111	942	1576	861	582	279	272
1975	206									

Drtivá většina politických vězňů v Československu nepoužila ani nehodlala použít násilí. Proti jejich věznění protestují angažovaní občané i světová veřejnost. Než dojde k zásadnějším změnám, požadujeme, aby političtí vězni bez rozdílu nebyli ve vězení diskriminováni, aby byli umisťováni mezi ostatní vězňé, odsouzené za trestné činy nepolitické povahy. V 70. letech totiž byly v některých věznicích a ustanoveních /Mírov, Bory, Opava, Litomělice a Ostrava/ zřízeny - opět na základě tajného rozkazu ministra spravedlnosti - politické izolace, jejichž hermetičnost nemohla být nafukována v případech dlouholetého věznění - destrukční učinky na zdraví vězňů /48/. Je jen charakteristické, že až na malé výjimky - což bylo později po stížnostech upraveno - formálně vyhovovaly podmínky i této izolací zákona o výkonu trestu odňtí svobody; z toho je vidět, nakolik je tento zákon "pružný" a bezpečný. Nutno uvést, že většina vězňů odsouzených za kritiku politického systému nebo jeho projevů, za zesměšnování mrčitých jevů, za konflikty s policí nebo s úředníky státní moci, za neuspělé pokusy opuštění republiky atd. je zařazována mezi ostatní odsouzené /49/. Jen některí jsou vězněni v politických izola-

Leto / koncem r. 1972 to bylo celkem asi 120 osob/ což je nejčastější dodatečný trest, o němž neřeší soud, ale správa. Dohru nápravné výchovy podle pokynů politické policie. Pro přesnost je nutno uvést, že od prosince 1976, kdy byli po říjnovém zatlačování propuštěni Milan Röhrl, Jiří Müller, Antonín Rošek a Jaroušek Šabata, nebyla pravděpodobně žála politická izolace v žádné věznici nebo ustanu v provozu, a to až do února 1978, kdy nastoupil trest Jiřího Ledera v catavské věznici.

Odstavení politických izolací a jakékoli jiné diskriminace politických vězňů je důležitým krokem k napravě v čs. vězenství. Zřízení statutu politických vězňů, který by požívali zákonní výhody, by bylo dalším humánním aktem státní moci. Tento statut by mohl být souviset s naprostým přehodnocením stanoviška, že lidé mají být trestáni za uručitelnou politickou činnost, postojem nebo dobrovolně vyvolené názory. Statut politických vězňů v možha evropských zemích /50/ by mohl být příkladem.

III ZÁVĚRY

- Navrhujeme, aby Federální shromáždění:**
1. Novelisovalo trestní řád tak, aby byl v souladu s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. Zejména je třeba, aby:
    - trestní řád stanovil, že osu, kdo je zadržen na základě obvinění z trestného činu, musí být neprodleně předveden před soudce nebo jiného uředníka, který je zákonem zmocněn vykonávat soudcovskou pravomoc a tedy uředníka nezávislého ve své funkci;
    - stanovil horní hranici doby trvání vazby;
    - přesněji vymezil důvody vazby;
    - zřídil nezávislý rozhodčí orgán, který by řešil spory mezi věznem a správou věznice a jehož činnost by byla pod účinnou kontrolou veřejnosti;
    - stanovil, že náklady trestního řízení včetně nákladů vazby nese stát;
    - rozšířil dozor nad výkonem vazby a svěřil ho i veřejnému orgánu, jehož práce by se mohly účastnit i společenské organizace a iniciativní občanské skupiny a výbory, a umožnil tak veřejnou kontrolu podmínek výkonu vazby, mj. pomocí sdělovacích prostředků.
  2. Provádlo zákonnou upravu vazebních podmínek, a to buď rozšířením trestního řádu - s jehož dosavadního znění podle § 360 číslo 2 je třeba vycházet - nebo novým zákonem o výkonu vazby; uprava by měla vymezila ta práva, která jsou v vazbě odnata nebo smazena.
  3. Novelizovalo zákon o výkonu trestu odňtí svobody, který by:
    - vymezil režim jednotlivých nápravně výchovných skupin a rozdíly v něm a stanovil, která práva jsou výkonem trestu omezena nebo vinnaté činž by nahradil většinu dosavadních ustanovení řádu výkonu trestu v nápravně výchovných skupinách a zrušil všechna ochotnícká ustanovení odpovídající zákonům a pakty o lidských právech;
    - zřídil nezávislý rozhodčí orgán, který by řešil spory mezi odsouzenými a správou věznice a jehož činnost by byla pod účinnou kontrolou veřejnosti;
    - zajistil účinnou sociální podporu rodin odsouzených a zlepšil sociální poskytování odsouzených ve výkonu trestu i po něm, mj. tím, že by stanovil, že pracovní podmínky /zvl. mzda/ odsouzených se řídí stejnými pracovními právními /zvl. mzdrovými/

předpisy, které jsou obecně závazné pro pracovníky a organizace, a že na práci ve výkonu trestu je třeba hledět jako na pracovní poměr se všemi nároky z něho vyplývajícími;

- který by dozor a kontrolu nad podmínkami výkonu trestu odnětí svobody svěřil i veřejnému orgánu, jehož práce by se účastnily i společenské organizace a iniciativní občanské skupiny a výbory, a umožnil tak veřejnou kontrole podmínek výkonu trestu odnětí svobody, mj. pomocí sdělovačských prostředků;

4. vytvořil předpoklady pro uplatnění moderní penologie v praxi
Vyslově stanovilo, že uprava uvedených právních norm náleží výlučně zákonodárci a že veškeré předpisy, které se výkonu vazby a trestu odnětí svobody týkají /rozkazy, ustanovení řády, směrnice/ musejí mít veřejný charakter /např. formu vyhlášek ministrů spravedlnosti/

1. Obě národní rady, českou a slovenskou, vyzýváme, aby
Interpelovaly na základě tohoto dokumentu ministry spravedlnosti ve věci podmínek vazby a výkonu trestu odnětí svobody
2. Průběh a výsledky těchto interpelací zveřejnily.
3. Vyzvaly sdělovací prostředky, aby pomohly vytvořit veřejnou diskusi k této problematice.
4. Zvýšily v rámci svých rozpočtů výdaje na modernizaci věznic a nápravně výchovných ustanovení, na modernizaci a demilitarizaci Sboru nápravné výchovy, na zlepšení životních podmínek odnouzavých a vězňů a na rozvoj penologie a uplatnění výzkumu v praxi.
5. Provádely prozatímní nezbytné zákonné úpravy: zrušily nezákonité rozkasy ministra spravedlnosti a nezákoná ustanovení řádu výkonu vazby a výkonu trestu v nápravně výchovných skupinách a nahradily je humánnějšími opatřeními: odstranily veškerou diskriminaci, kterou nastavoval soud.

Tato opatření mohou obě rady podniknout dříve, než dojde k legalizaci trestního řádu a zákona o výkonu trestu odnětí svobody a k eventuálnímu schválení zákona o výkonu vazby Federálním shromážděním.

Charta 77 nabízí zákonodárným sborům a výkonným orgánům spolupráci při řešení problémů i v oblasti vězování. Připomína, že nedávno se ustanovil Výbor na obranu nespravedlivě sňchaných, který plní dříží úkoly Charity 77 na jeho ohrazení, kteří jsou hlavně pro projekty svého přesvědčení - nespravedlivé trestné stíhání, ale i těch, kteří - bez ohledu na důvody, pro něž se zaslítili ve vazbě nebo výkonu trestu odnětí svobody - jsou oběťí nezákonitého nebo nehumánního zacházení. Mezi členy a spolupracovníky tohoto iniciativního občanského výboru a mezi stoupenci Charity 77 je mnoho spojenců, kteří jsou odhadláni přispěti k řešení naléhavých otázek čs. vězování.

dr Ladislav Hajdánek Mária Kubíšová dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charity 77 mluvčí Charity 77 mluvčí Charity 77

Praga 22 května 1978

Příloha: Pravidla vnitřního pořádku ve věznici

Poznámky k textu:

/1/ Obraz podmínek výkonu vazby a výkonu trestu by nebyl úplný kdyby nezahrnoval i ty rysy, které nelze postihnout právně

rozborem /jehož výsledkem je návrh na první úpravy/ Vedecky poukazujeme na nedostatečnost i nebezpečnost norm a na jejich porušování je třeba kritizovat i další jedy, které jsou svou povahou spojeny s návratou k přirozené důstojnosti lidské bytosti a které, jsouc těžko postihitelné právními normami, souvisejí s politickým a sociálním uspořádáním společnosti a s daným stupněm společenského vývoje. Některé z těchto jsouc nelze ovšem jednoznačně ohádat jako kritiku současné politické moci, jsouc spíše kritikou současných možností společnosti vůbec a společenského civilizačního stupně. Mnohdy se jsouc sní československým /východoevropským/ specifikem. Jen např. o tyto problémy, o nichž se nás dokument zmiňuje:

- některé prvky popisu zacházení s ohvíněnými ve vobě a s odsouzenými ve výkonu trestu;
- hodnocení hnutí a jejich souvisejících aktivity;
- poukaz na situaci, "kterou" podle nás vznikla v politické sféře;
- popis některých podmínek na výkonu trestu /vojenský druh, donečkování, diferenciace v podobě diskriminace a privilegií, výkon trestu vlastnických a těhotních žen/;
- pasáž o sociálně demografickém a i výkonu trestu a po nižování, o homoseksualitě, sekerování vzdálené a narkomanii;
- pohled na sociální skladbu odsouzených.

I když nemůžeme předložit návrhy na řešení těchto problémů, soudíme, že i ony jsou řešitelné, jakoli za současného stavu rozvoje společnosti může jít jen o řešení částečné nebo o pokusy o ně. Předpoklady návrhy spatřujeme v účasti ve řejnosti - zvláště vzborné, ale i jen jí - na řešení těchto problémů; podmínkou účasti je zájem o tyto problémy a patřící k naložení. Součástí těchto předpokladů je svoboda slova a tiaku, svoboda sdružování, svoboda vědeckého hledání a umělecké tvorby.

Doufáme, že určitá nesourodost dokumentu, která vznikla smíšením poukazů na "dobře řešitelné" /lépe, snadno formulovatelné/ problémy - ať už jejich řešení vztahuje na první upravy nebo na změny politické a společenské atmosféry a praxe - s poukazy na nedostatky, za nichž se současná státní moc jen hypoteticky odpovídá, je vyrovnána plastičností a komplexností pohledu až čs. vězenskiv, které napomohají našemu původnímu a hlavnímu címlu. Jejíž vydáním dokumentu sledujeme: zaujmout pro tento okruh otázek růčší počet lidí z uvedeného plynou. Zejména rovník trestního řízení získal před soudem. Podle čs. trestního řádu zde je trestní řízení již tehdy, když příslušný zákon syda vymezuje a zahrnuje trestního stíhání, aždy již krátce dříve než se o splnení trestního řádu dozvěděl. Tento zákon řízení trestního stíhání na současného pachatele nebo vrahův vlivnější dobu. Konkrétně osud /Trestní řízení je čelí ne k trestnímu řízení kromě pravomocným rozhodnutím soudu, a na "výkonávaní" řízení, kdy je např. odvážení ze vzkazu trestního odnáší aždy když řízení řízení končí/, je-li zacházel odcuzen, posuzován, vykonávaný trest. Trestní řízení má rovněž dříve doložit výkonávané řízení, které řízení vyzeti lovatel a rozhodnutí až když je řízení soudem, které nečinná oddáním ob. díky přesunutí do výkonu. Zhlédem k tomu, že nít zákrt je součástí ob. přesunu řízení a zhlédem k obecnosti jehožto terminality, je výkon řízení až v jistých výjímkách mimo řízení "výkon řízení před nájemem" neboť zákrt je ob. řízení až z formulace cit. uslanování paktu jednoznačně vyplyvá.

/2/ Z uvedeného plynou. Zejména rovník trestního řízení získal před soudem. Podle čs. trestního řádu zde je trestní řízení již tehdy, když příslušný zákon syda vymezuje a zahrnuje trestního stíhání, aždy již krátce dříve než se o splnení trestního řádu dozvěděl. Tento zákon řízení trestního stíhání na současného pachatele nebo vrahův vlivnější dobu. Konkrétně osud /Trestní řízení je čelí ne k trestnímu řízení kromě pravomocným rozhodnutím soudu, a na "výkonávaní" řízení, kdy je např. odvážení ze vzkazu trestního odnáší aždy když řízení řízení končí/, je-li zacházel odcuzen, posuzován, vykonávaný trest. Trestní řízení má rovněž dříve doložit výkonávané řízení, které řízení vyzeti lovatel a rozhodnutí až když je řízení soudem, které nečinná oddáním ob. díky přesunutí do výkonu. Zhlédem k tomu, že nít zákrt je součástí ob. přesunu řízení a zhlédem k obecnosti jehožto terminality, je výkon řízení až v jistých výjímkách mimo řízení "výkon řízení před nájemem" neboť zákrt je ob. řízení až z formulace cit. uslanování paktu jednoznačně vyplyvá.

- /3/ Např. Luděk Pachman, Jan Tesář a Rudolf Battěk byli uzati do vazby v srpnu a září 1969, a přípravné řízení vedené v zebně trvalo až do září 1970, kdy prokurátor podal obžalobu u soudu a soud ji - podle tehdejší zákonné upravy - přijal. /Věc byla, pokud o tyto osoby a Karla Kynclá jde, projednávána u soudu až v létě 1972, ovšem od října 1970 do konce r. 1971 byli tři shora jmenovani na svobodě; další osoby z této věci před soudem ostaveny nebyly, ačkoliv trestní řízení proti nim trvá./ Vce než rok trvala vazba v přípravném řízení i některých oviněných v tr. věci proti ing. Pteru Uhlovi a spol. /o/ prosince 1969 do ledna 1971/; téměř půl roku trvala další jejich vazba, o niž rozhodoval soud. Také obvinění, kteří byli soudeni v létě 1972 pro údajné podvracení republiky a pobuňování v Praze, Brně a Bratislavě, strávili ve vazbě prokurátora až osm měsíců. Dlouhotrvající vazba je častá i v případech obecné kriminality, zvláště je-li ve věci mnoho obviněných, obviněný se nepřiznává, je shromážděno mnoho důkazů apod.
- /4/ Prodloužení vazby je chápáno jako ryze formální záležitost. Stává se, že oznamení o prodloužení vazby je vězni doručeno s měsíčním i větším zpožděním, a to zejména tehdy, když již přípravné řízení a soud o vazbě dosud nerozhodl.
- /5/ Při odhadu jsme posoudili vliv mnoha činitelů: jen malé procento vězňů ve vazbě je stíhané pouze za přečin; někteří obvinění, kteří jsou ve vazbě, jsou později odsouzeni jen k podmíněným trestům odnětí svobody, jindy soud upustí od potrestání apod./ v průběhu roku se někteří vězni vracejí, po druhé. Vyšli jsme přitom i z oficiálních statistických údajů /Statistických ročenek/, které udávají, že v posledních letech je k nepodmíněným trestům odnětí svobody ročně odsuzováno okolo 40 000 osob.
- /6/ Např. podle § 23 zákona o Sb byly v r. 1977 zajištěny desítky signatářů Charty 77 a jejich stoupenců, i když podmínky zajištění /odvádění z bytu a pracoviště/ vůbec znění tohoto ustanovení neodpovídaly /"kdo...ruší veřejný pořádek ..." /.
- /7/ Např. Ivan Dejmal byl ve dnech 10.2. - 14.2.1978 zadržován tak, že po první 48 hodinové lhůtě byl znova zadržen v okamžiku, kdy chtěl vyjít z budovy SNB. Ani v průběhu druhých 48 hodin nebyl však obviněn.
- /8/ Viz fejeton Jaroslava Hutky Proces a reportáž Otky Bednářové Jak jsem šla navštívit Klementa Lukeše.
- /9/ Např. Jiří Müller, který byl obviněn z údajného podvracení republiky a vzat do vazby v listopadu 1971, byl vyšetřovatelem StB fyzicky týrána při výslechu. Při vyšetřování politických deliktů jde zřejmě o výjimečný případ. /Náznaky násilí se objevily i při výslechu Pavla Ryby, signatáře Charty 77, během jeho výslechu podle § 19 zákona o SNB na Chartu 77 v r. 1977./
- /10/Vazba se vykonává ve věznicích ministerstva spravedlnosti. V českých zemích je věznic jedenáct: Liberec a Litoměřice pro Severočeský kraj, Ostrov n. Ohří pro Západočeský kraj /a částečně též Severočeský/ kraj, Plzeň-Bory pro Západočeský kraj, Praha-Ruzyň /převážně vazba prokurátora/ a Praha-Pankrác /převážně vazba soudu/ pro Prahu a Středočeský kraj.

České Budějovice pro Jihočeský kraj, Hradec Králové pro Východočeský kraj, Brno-Bohunice pro Jihomoravský kraj a Olomouc a Ostrava pro Severomoravský kraj. Na Slovensku je pět věznic, Bratislava /Justiční palác/ a Leopoldov pro Západoslovenský kraj, Banská Bystrica pro Štítarsko-slovenský kraj a Košice a Prešov pro Východoslovenský kraj. Výkon trestu se vykonává v nápravně výchovných us�orech /dále jen NVU/ ministerstva spravedlnosti, které jsou rozděleny do tří skupin: I. nápravně výchovná skupina má nejmírnější režim, do II. jsou zařazováni zejména odsouzení, kteří byli v posledních deseti letech ve výkonu trestu odňati svobody pro umyšlený trestný čin; nejpřísnější III. nápravně výchovná skupina je pro nebezpečné recidivisty /takto označené rozsudkem/ a pachatele některých zvlášť nebezpečných trestních činů /včetně některých trestních činů briti republiky/. NVU je v českých zemích přes dvacet až na Plzeň-Bory a Prahu-Pankrác - jsou umístěny v jiných objektech než věznice. Konecem r. 1975 byl v ČSSR celkem 45 věznic a NVU /bez poběžek/.

- /11/ Např. v Praze-Ruzyni pouze 6 m², kde jsou umístěny dva, ale též tři vězni. V Brně-Bohuničích jsou celý velmi špatně větratelné /plocha 8,5 m², v cele 5 až 6 vězňů/. Každá věznice má poněkud odlišné podmínky, ale základní omezení jsou stejné. Jaroslav Šabata uvádí: "Na první chodbě v Brně-Bohuničích v celách pro dva vězne bylo umístěno věznu. Cela se stávala větším WC, zvláště v zimě, kdy se nemohlo otvírat okno kvůli nedostatečnému vytápění. Myslí rádoby a osobní hygienu nad záchodem v místnosti jsou pod lidskou diktaturou. Jedenkrát až dvakrát týdně přicházeli dozorci s holci s potřebami. Žiletka byla tak tupá, že holenci bylo uplně utrpení. Jednou nakvalitní žiletce se muselo chodit několik desítek obviněných."
- /12/ Např. Pavel Muraško byl se spoluvesni ve vazbě v Košicích během 14 měsíců v letech 1972 - 73 využádán na vycházkou přímořně dvakrát týdně. Stalo se, že i 16 dnů vycházka nebyla vůbec.
- /13/ Někde je nákup omezen i finančně, např. v Brně-Bohuničích 60,- Kčs na jeden nákup /tj. na 14 dní/.
- /14/ Podmínky umístění do samovazby jsou stejné jako u tohoto kázenského trestu ve výkonu trestu odňati svobody a pojednáváme s nich v druhé části dokumentu.
- /15/ Obvinění si nemohou půjčovat knihy podle svého výběru a pokud chtějí studovat, je jim v tom často bráněno. V některých věznicích zabavují dozorci vše, co je prsáno rukou, takže tímto způsobem likvidují plody mnoheměsíční intenzivní intelektuální práce. Jsou známy případy, kdy dozorci značně omezili výuku neštamotních, zabránili vzájemnému vzdělávání vězňů, výuce jazyka apod. Dozorci též svévolně nebo podle rozkazu nadřízených zakazují cvičit v cele, mluvit na vycházkách, sedět na zemi /i v případě, kdy je málo stoliček/, opřat se o zed, položit hlavu na stůl, zatahovat plentu u záchodu; mohou skrátit sprochování, nerozsvítit světlo v podvečer, naopak nepřepnout na tlumené světlo po večerce /ve vazbě se svítí v cele celou noc/; někde přikazují spát na zádech s rukama na dece atd. atp. Vězni ve vazbě jsou nu-

cení chodit s rukama za zády, stavět se čelem ke zdi, vognensky se hlásit. Na jejich žádosti dozorci často odpovídají: "Nemžli jste páchat trestnou činnost" nebo "To budete smět až ve výkonu trestu", což říkají lidem, kteří nejsou pravomočně odsouzeni. Ponižování je komplexní: ženy např. trpí tím, že dostávají jen jedny kalhotky na 10 dní /je základ je přepírat/ a jeden balíček vložek /12 ks/ měsíčně; některé např. i tím, že dlouhé týdny a měsíce nevidí svůj obraz v zrcadle. V tomto směru jsou podmínky ve výkonu trestu očnětí svobody volnější, ovšem v některých případech je tomu naopak, měřítko správy některých NVU /např. Bory, Vinkovice/ je krutě obsurdní: za nalezený papírek se slovíčky cizího jazyka je odsouzený trestán umístěním do uzavřeného oddělení, neboť v tom správa spatřuje přípravu k utěku. Stejně je posuzována i jakákoli mapa, např. antického Recka.

- /16/ Z toho pouze 6,50 až 7,00 Kčs /odhad, údaj je utajován/ na celodenní stravu; zbytek jde na ostrahu, provozní náklady atd.
- /17/ Např. Petr Uhl, Jan Frýlák a Petruška Šustrová 11 020 Kčs Jiříšlav Suk 9 200 Kčs, Jaromír Litera 3 500 Kčs apod.
- /18/ Stalo se to Karlu Čejkovi, Janu Šabatovi, Milanu Dánielovi, Milanu Šilhanovi, Aloisovi Vyroubalovi a jiným. Zaplatení dluhu za výkon vazby bylo nezbytnou podmínkou pro vynutí ze svázku čs. státního občanství v dubnu 1978 před odjezdem ing. Antonína Ruska do Rakouska.
- /19/ Vařejnost má jen velmi mlhavé představy o podmínkách vazby. Lidé bývají překvapeni, že ve vazbě jsou postele a knihy, že se tam smí kouřit atd. Často si ani neuvědomují, že vazba, která trvá dlouhé týdny a měsíce, je s to způsobit psychické potíže. Upozorňuje na to např. dopis příbuzných politických věznů z 1. března 1976 Gustávu Husákoví o podmínkách výkonu trestu tehdejších politických věznů. Protože podmínky vazby jsou v podstatě totožné s poměry, které popisuje dopis, zvěřejňujeme z něj tuto pasáž:
 "Naši příbuzní jsou podrobeni dlouhodobému a krutému ochuzení smyslových vjemů: jejich svět postrádá přirozenost barev, zvuků, dojmů. Chudost, téměř absence nových smyslových podnětů, dlouhodobá izolace, dlouhodobá nucená společnost - to vše je první z okolností, které směřují ke zlomení člověka. Jak dokládají laboratorní pokusy i zkušenost z arktických a astronautických výprav, dlouhodobá smyslová deprivace poškozuje osobnost. Současná věda uznává, že člověk má více životně důležitých potřeb než jen potřeby fyziologické. Určité vyšší potřeby jsou práve tak instinktivní, konstituční a pro lidský druh specifické jako organické potřeby potravy, vody apod. Patří sem potřeba bezpečí, sociálního kontaktu, sebeuplatnění, potřeba vidění a porozumění, potřeba estetických hodnot a sebeaktualizování. /Maslowova teorie shrnuje K.B. Madsen: Teorie motivace, Academia 1972./ Neuspokojování těchto tzv. vyšších potřeb je právě takovým mučením, jako je mučení 'klasický'."
- /20/ Svědectví o nedostatku jídla a jeho špatné kvalitě přináší např. moták, který byl čten 23.12.1977 na veřejném zasedání

- ní senátu krajského soudu v Plzni v trestní věci proti Františku Pitorovi a spol. Autorkou motáku je spoluobviněná Fr. Pitora Alena Klímová. /Oba bydliště byli odsouzeni za pobouřování podle § 100, odst. 3a tr. z. ke třem resp. jednomu roku odňatí svobody za rezšiřování Prohlášení Charty 77./
- /21/ Uvedené čísla jsou převzata z oficiálních statistických ročenek, které ovšem fadu udají nepublikují: jakékoli udaje o vazbě, o výří trestu odňatí svobody, o počtech odsouzených ve výkonu trestu, o sociálním složení odsouzených atd. První statistická ročenka, která všebe publikuje nějaké udaje o vězenství, je ročenka za rok 1968 /uvádí udaje zpětně od r. 1958/. Naopak v ročenkách za 70. let dochází k redukcii udajů. Některé udaje, např. počet trestních činů podle I. hlavy tr. sákona, nevzbuzují důvěru, protože račenky z různých let uvádějí spětně u téhož roku stejný číselný udaj, ale jednou s poznámkou "bez § 109 tr. z." a jednou bez této poznámky.
- /22/ Ačko iv v posledních letech /cca v první polovině 70. let/ byl postaven nejméně jeden velký NVU u Mladé Boleslaví - a v další v říčanech pravděpodobně uveden do provozu byl zcela nedávno - a podle potřeby jsou zřizovány různé pobočky, přesto jsou NVU - a také věznice - přeplněny. Vězni a odsouzení jsou v některých případech nuceni spát na zemi na matracích těsně u sebe /postele by st v takovém prostředí do cel nevešly/ nebo na palandách /v některých NVU, např. Mírov, až trojicích/. Jsou známy případy, kdy v ruzynské těžnici byli na 6 m² i čtyři lidé, v Bohunicích bylo v cele mříž určeno pro šest vězňů čtrnáct obviněných. Na jednom slánsku museli spát i dva obvinění i v tom případě, zpěl-li jeden z nich akutní kožní nemocí.
- /23/ Je to např. tajná směrnice o podmínkách výkonu trestu odňatí svobody skupiny politických vězňů odsouzených v r. 1972, učeslově vytvořená pro tuto skupinu. Pro tyto politické vězňy /a další, kteří k nim byli přiřazeni/ stanovila směrnice režim celodenně usančených cel /po dvou až čtyřech odsouzených/, takže výkon jejich trestu probíhal prakticky ve vazebních podmínkách sostených povinnosti pracovat /rovněž v usančených celách/. Směrnice popisovala sebemenší detaily tohoto režimu - např. jak dlouho má hrát rozhlas - a byla známa jen vybraným příslušníkům Sboru nápravné výchovy, tj. náčelníkům věznic a příslušných oddělení apod.
- /24/ Na střánosti Jaroslava Bašty a Jaroslava Suška dozorový prokurátor v Plzni v r. 1971 všebe neodpováděl. Zdenku Sumavskému při přijetí prohlásil: "Vaše matka si myslí, že má holoubka a zatím jste misara." Jiří Müller dochází k náboru, že střánost znamená pro odsouzeného vědomé sebeořízení. Ryla-li střánost zamítnuta, ukládal náčelník kárenské tresty sa to, že si odsouzený ponechával u sebe v cele její kopii. Příjem střáností se nepotvrzuje, vyřízení se nedává odsouzenému do rukou, ale jsou z něho předčítány vybrané pasáže. Správa NVU bránila advokátu /právnímu zástupci/ Jiřího Millera, aby ho navštívili - šlo o výkon trestu, který se odbyval v podmínkách politické izolace - viz pozn. 25 - ve věznici v Litoměřicích.

- (25) Zákon o výkonu trestů a odnětí svobody č. 59/65 se zaváděl nověl č. 47/69 a č. 47/71 stanovil, že dozor nad výkonem trestů v místech, kde se vykonává trest, přísluší prokurátorské (dále též občanskou kontrolou nad výkonem trestu provádějí orgány obou národních rad /Federální shromáždění/, které se na zákonu o výkonu trestu odnětí svobody ustanoví, si mohou kontroly řídit neponechalci/, že se na odsouzené společně soudcem i soudci, že se na nápravné odsouzených podílejí i krajské národní výbory /jejich komise/ a koncové že se na této nápravné podílejí i společenské organizace /tj. ROH a SSM/ bývalého pracovního a bydliště odsouzeného a společenské organizace závodu, kteří odsouzení během výkonu trestu pracují! Tyto instituce mají odstupňované pravomoci: Jen dozorový prokurátor má právo rušit opatření správy NVU a vydat pro ni strážecí pokyn. Jen dozorový prokurátor, komise národní rady a soudu mohou hovořit s odsouzenými bez přítomnosti třetích osob, přítomní působnost soudu je tvořena případem, když stanoví zákon o výkonu trestu odnětí svobody /podmíněný propuštění, přeřazení do jiné nápravné výchovné skupiny, přerušení trestu, umísťení do zosířené izolace apod/ Komise krajských národních výborů mohou do NVU vstupovat, aby zákon nastanoví, že snějí a s odsouzenými hovořit. Společenské organizace bývají Pracoviště a bydliště odsouzeného si a s ním snějí dopisovat a být s ním v osobním styku. Podmínky účasti společenských organizací závodu, kde je odsouzený zařazen do práce, zákon nestanoví!
- Tato zákonodiskutovaná jsou určitou literaturou Dozorový prokurátor výkonem dozorují jen formálně a pokud se odsouzeným připravuje nebo se jeho případem /přesídlou z fástu/ /když tak krajské národnosti, má rády snahu správy NVU kryti/. Nad jeho činností není společenské kontroly, je odpovědný jen nadřízenému prokurátorovi! Soudu mezi odsouzené výborec nachodi, vytržuje vše v rámci vnitřních výkonného objektu NVU/ Komise národních rad a národních výborů, pokud se dostanou dál než do budovy správy NVU, probíhnu několika oslavami a pracovisí i aniž by uvedly, odkud jsou, proč přijaly a jakou mají pravomoc, položí rychle otázku "maže nějaké aktivity?", na což odsouzený budou mít nebo uvedou něco neodstatutného. Vždy jsou připraveni dozorci Společenské organizace bývalého pracovníka a bývalého odsouzeného, aby nemopotřebují s nemotivací až do té doby, když s tímto pakem by počítaly, když v roce 1979 bylo vykonáno výkon trestu, když je odsouzeným vydán do obecního dozoru, když odsouzeným pracuje, když je volen, když byl povolen k výkonu jednotlivých pracovních podmínek /čili výkonu trestu/. Ostatní pak by mohl být nějaké odpočívání a odpočívání počas pracovních hodin nebo mají kroužek v rámci výkonu trestu a tím všim se v koupališti i na březích pláží. Je tedy dozor nad výkonem trestu a v koupališti než když jen za psíšťku.
- (26) Dlouhou blízkou a ještě víc blízkou výkonné skupiny výkonu - i když je obecnost, když má výkony a kontroly - když výkon trestu se může dívat i, že je výkona zákonem uzaváděn, že výkon trestu by měl být výkonem výkona a je zákonem uzaváděn, i na březích pláží. Je tedy dozor nad výkonem trestu a v koupališti než když jen za psíšťku,
- (27) Tento bezpečí bývá v zájmu občanského práva, jestliže výkonalým mohou být výkony trestu, když má výkony a kontroly - když výkon trestu se může dívat i, že je výkona zákonem uzaváděn, že výkon trestu by měl být výkonem výkona a je zákonem uzaváděn, i na březích pláží.

zásledek správa. Všichni včetně jiných a jinak vhodných odsouzených výsledně zemřeli, když byli zasouzeni soudní správy umíráni, je všechno na jednu "bonzárnou" /bonzák-donašed/. Do soudní správy se dostal i správce NVU často odsouzené s dlouhými tresty, když pocházel ze řad a laiců různých papežských. To byl i případ vrha dobrovoly, který byl začátkem 70. let vedoucím soudní správy nejprve 1/2 NVU Plzeň-Bory, později ředitel výkonného katodorožného pterušení trestu na 14 dní a ve své činnosti se zaměřoval na kontrolu styků a projevů po italské válce.

114) Diskriminačním faktorem se ve výkonu trestu odňaté svobody projevuje i druh apartheidu, tj. jejich násilný oddělování od ostatních občanů; existují výjimky církevního charakteru, kdyže v NRU typu "lager" jsou iva církevní duchovní jdeci, je významně plevaři. Církevní duchovní ještě na finanční práci mohou zasouzeni /pozorné starostní práce/

115) Diskriminačním faktorem je odvození z reference k některým význačným a vlastní uniformou nebo osudení na ni. Zde nově soudní správci provádí zvláštní označení, jinak jsou označeni podle svého výkonu trestu uzavřeného oddělení zase samozřejmě. Vlastní označení pro "nezabezpečené" /ale i nebezpečné/ duchovní/církevní - církevní průby na uniformě - nosili v letech 1970-1974 i dr. František Kurašek v NRU Hlínov. Toto zvláštní označení toho správce je v plnnosti už konce v roce

116) Druhou, a to významnou, ještě významnou je závazek křesťanského přesnosti katolického věřiteli, proti kterému je jeho správce významně v rozdílu s výkonalostí duchovního. Tento rok tam nechal svého výkonalostního duchovního závazek významně posunut a významně změněn. Dr. Karel Šafránek, když byl v roce 1978 v NRU Plzeň osouzen na 14 dní, opět v roce 1982 v NRU Plzeň znova osouzen na 14 dní, závazek nezměnil, že fakticky a jistě ho měl na soudním soudisku uvedit do výkonalosti obžaleny. Obžalovaný byl významně ohlášen za výroky, které ve stavu nepřítomnosti zřevozdil leteckou posádku, když trestní výběh byl zastaven. Závazek výkonalostního trestu církevní svobody byl pozměněn v roce 1983 a to v závazku případu historika Františka Švořava a Křivánka, který byl před skončením svého dvouletého trestu ve výkonalostní republiky /slo o výroky v soukromých dialogech/. I když v roce 1983 opět obviněn a osouzen a závazek zůstal zůstat svobody za významné snižování významnosti leteckého prezidenta republiky. Tento trest odvrátil v roce 1983 významností na "první trest". Koncem r. 1983 byl znova obviněn a vezet do výroky proto, že svému příteli přeložil do něždiny dopis, v němž byl propuštěn a vše je stále v přípravném řízení. Když už čtyři roky nebyl proveden jediný vyšetřovací ukonč.

117) Odsouzení za jízdu vůzku navštívivit lékaře jen jednou týdně v úřadě den. Cíti-li se odsouzený nemocen jindy, zejména v pracovní době, vystavuje se nebezpečí kázenáckého potrestání v případě, že ho lékař neuzná práce mesachopným. Přitom jsou kritéria většího lékaři v qsetkovnách NVU poznámka reprezívním zámerem správ NVU /zvýšená teplota do 32 °C není důvodem k uznaní neschopnosti, bolestivé hnusavé rány ne- překáží v práci atd./ MUDr Safránek - sáflekař v NVU Plzeň-

- Popravu odmítal v roce 1971 i let poté když odsouzení bylo zhotoveno.
V květnu 1971 byl uveden do vazby. V soudním řízení je v jeho
Chartě 77/1971 uvedený výsledek. Ještě dnes podle informací
přibuzných byl v rukou.
- /32/ Ve výkonu trestu odmítal výkon svého trestu až do této nejdokonalejší
doby. Nejmíničké řády v Německu prokazují výkon trestu poté o dva
rokoposudní roky.
- /33/ Abychom tam žádali o povolení výkonu trestu mohou určit
urádce. Je jistu, že výkon trestu bude vždy výkonem civilní občiny až do ohodnocení výkonu trestu. Dle jistu
v NVU konaný trest je vždy všechny významné výčíleny
výkonu, mají však v náspravné výčíleně významné charakte-
ře dokonce důvěřovatelské.
- /34/ Užil v některých krocích se trestu v NVU Miroslav Bělalík. Byl
žen. Nové dědictví do r. 1972. Věhlas byl, voda se nechá v
NVU Mírov. Je nedívka doby i do vazby na věznici.
- /35/ Údaj píšný do r. 1976
- /36/ Existuje několik různých variací. Prvnímu může být výkonec
výčílené, zde někdy užívá odmítl svobodu, spásy an. ná-
kazy trestního řízení a někdy výkon vazby. Dle některých
případůch škod bývají výčíleny soudu, zde však, výčíleny
několik deníků s názvem "Městský", který je vzdoru výčíleně
pri propuštění v r. 1971 za pružnolíku. Je nějak výše uveden i druhý.
Jinak je už výčíleny nebožíba 600,- Kčs. Výčíleny můžou být
kapacitní využívány v téměř všech pokusích, ale někdy může být
zvyšován nakupován v hodnotě. Výčíleny můžou být i výkonec
za každý vystavený trestní řečení. Je toly výčíleny výkonec
opět několik deníků s názvem "Městský" nebožíba 600,- Kčs. Je
v NVU, kde všechny výčíleny kapacitní mají. Když je
výčíleny v tomto výčíleny byl zaslaný do Československa
někdo za podvýkony výčíleny výkonec s výčíleny a výčíleny op-
zice na soudním dnešním, zvláště v trestní výčíleny výkonec
Dražbářovi a spol. V r. 1976 podal prokurátor výkonec do soudu
výkonec ochranného dokumentu Pavla Mareška, když výkonec
soud o jeho návrhu rozhodnutí byl P. Mareška propuštěn.
Zákon o ochraně dokumentů vyloučuje, aby toto opětování bylo
možné po jeho propuštění na svobodu.
- /37/ Pokus v tomto výčíleny byl zaslaný do Československa
někdo za podvýkony výčíleny výkonec s výčíleny a výčíleny op-
zice na soudním dnešním, zvláště v trestní výčíleny výkonec
Dražbářovi a spol. V r. 1976 podal prokurátor výkonec do soudu
výkonec ochranného dokumentu Pavla Mareška, když výkonec
soud o jeho návrhu rozhodnutí byl P. Mareška propuštěn.
Zákon o ochraně dokumentů vyloučuje, aby toto opětování bylo
možné po jeho propuštění na svobodu.
- /38/ Oklamost v některých nevoděřivých pokusů v výčíleny, kteří mohou
krvavý příběh Jana Šeleního Mareška a krájení Františka v r.
1971 na Bozech případ Bulovského na Bozech v r. 1972, případ-
minají svého "zaduřenouho" zájemce o výčíleny na ostatní výkonec výkonec
denné situace v r. 1971 Poloviny 40. a z první poloviny 50. let.
Ještě dnes se při výčíleny výkonec a při pokusech v výčíleny výkonec
NVU ukládají kolektivní tresty. Správy NVU vám mohou čítat
doslouchat těba, a v silnoušku se střeba výkonec udávali by.
Kterí se chystají v výčíleny.
- /39/ Zákon o výkonu trestu odmítal svobodu a osobních pochůdkách
odsouzených nestanevší někdy svou s analogickým ustanovením podle
§ 82, odst. 3. T. řádu NVU výkonec nadřízený a u osoby, kterou může
být vydaná osoba trestu se výkonec do vazby, tedy výkonec.

nat osobní prohlídku též tehdy, je-li tu podezření, že má u sebe zbran nebo jinou věc, již by mohla ohrozit život nebo zdraví vlastní nebo cizí." Judikatura /rozb. 54/70/ naříč stanoví, že i k této osobní prohlídce musí mít orgán SAV příkaz nebo souhlas prokurátora, pokud provedením toho osobní prohlídky se nezahajuje trestní stíhání. To není v praxi respektováno. Osobní prohlídka je při příjmu do vanky, během vazby a během výkonu trestu podrobovaná každý, a to často i když bychom připustili, že ciz. náro. usilování je možné patřičně použít i pro výkon trestu a orgány SAV, nelze se snažit se evolučně těchto prohlídek, které koncretně nejsou souzeny jen na ukonečně a přednosty nebezpečné zdraví.

- /40/ Žs. oficiální statistika, která novější údaje o reprekvalifikaci ani o počtu osob ve výkonu trestu, měří tím spíše o záborách věznů. Každoročně však dochází k několika desítkám dekonaných sebevražd. Okolnosti některých využívají pochybnosti, zde má skutečně o sebevraždu, jako v případě Marké Živné ze Slojanova, studentky filozofické fakulty UJEP, která sametla ve vambě v Bratislavě na jaře v r. 1974; byla obviněna v trestní věci proti Alžběté Daněškové a spol. /podvracené republiky - případ "principiálních křesťanů".
- /41/ Odsouzení vdechují dlor. trichloroetylén, horou různe drogy, které hledají nejrozšířivějšími cestami, pijí vafony i také apod. Karijomanie je také stíhána kárenskými tresty.
- /42/ Např. v Minkovicích byla na posledních 10 let nejdále dvě taková povstání, v Rýnovicích jedno. Životy dosmrťování nich nebyly nikak chráněny, na rozdíl od života věznů. Jako všeura může být považována i hromadná stížnost odsouzených /Rýnovice/.
- /43/ Ve výkonu trestu odňtí svobody odsouzení např. smekají před dozorem vojenské čepice. V Ostrově n/Ohří, kde NVU sestává z baráků, neži níží jsou voskovky a chodníky, byly /v r. 1972, ugně dospěl jsoú/ chodníky vyklázeny dozorem. Při kárenských trestech uafstění do celodenně uzavřeného oddělení a do samovazby je odsouzený ostříhan dohola /platí od r. 1973/. Přijímání nových odsouzených tuz. přibývalo do výkonu trestu je spojeno s ponížujícím aktem při něm je odsouzený povinen svléknout se do naha, odevdat všeckré věci, které má s sebou, podrobit se koupeli a ostříhaní a teprve po delší době se může převléci do vězenské uniformy. Podobné ponížující procedury /viz posn. 39/ jsou vykonávány při zařízení a přijetí do vazby. Miroslav Skalický byl v týdnu předchazejícímu jeho propuštění z baráku NVU v r. 1977 ostříhan třikrát dohola, naposledy těsně před propuštěním, udejně z hygienických důvodů. Na druhé straně byl v tomto týdnu uafstěn do tuz. uzavřeného oddělení, kde v noci občasně se sebe setřásal, jak uvádí, "hygienické krysy".
- /44/ Přispívá k tomu i nedostatečná strava. Na počátku pracovního zařazení nemá odsouzený bádné kapesné, neboť je dostává vždy 15 těho v měsíci za předchazející měsíc, takže si někdo přilepší nákupem potravin a kantýny. V některých kantýnách nelze koupit nicio lacínhus, čím by bylo možno zvýšit kalorickou hodnotu potravy. Mimož V mnoha NVU není ke koupi málo, v NVU Mírov není sušz, v NVU Minkovice není ani sádro atd.

- /45/ Pro nedostatek informací neuvádíme podmínky režimu III, nápravné výchovné skupiny. V českých zemích jsou dva NVÚ pro tuto skupinu: Valdice u Jičína pro muže a Opava pro ženy. Ve Valdicih je barák, kde jsou na jednotlivých chodbách umístěni odsouzení v kázeníském trestu uzavřeného oddělení pov pracovní době, celodenně uzavřeného oddělení, samovazby, dále odsouzení na zvláštním oddělení a konečně odsouzení v zastřené isolaci. Jde většinou o zvláště narušené /asociální/ osoby. Přesto však podmínky, v nichž jsou přinuceni žít /u zastřené izolaci/ jsou měsíců až dva roky/. Jsou neohydnější kruté. I zákon o výkonu trestu odňatí svobody stanoví, že v zastřené izolaci není kapesné, odsouzení nemějí přijímat haličky a zařazují se do práce jen tehdy, shledá-li to NVÚ účelným. V zastřené izolaci jsou udajně odsouzení v celách po dvou a často tam dochází k vzájemným provojům násilí.
- /46/ Celý v uzavřených odděleních a v samovazbě jsou zařízeny tak, aby umožnily jen k nejzákladnější lidské potřebě, nezbytné k přežití. Někde jsou však podmínky ještě horší, než určuje předpis. Např. v NVÚ Mirkovice jsou v některých celách místo prýčen jen betonové podlavyce, na nichž odsouzení tráví noc /bylo tomu tak spon ještě v r. 1976/. V NVÚ Rýnovice v uzavřených oddělení vyčnívají z betonové podlahy oátré kameny, takže vězení tu musí celý den stát nebo chodit; nábytek tu totiž nemí žádný, jen pračny, které jsou přes den přiklopeny ke zdí. Na signál bzučáku se odsouzený musí postavit celém ke zdí, za neuposlechnutí ho dozorce zbijí obuškem a skope ho. Některí dozoreci si s tímto bzučákem "hrají" dlouhou dobu, jiní opět v noci tlučou obuškem na dveře cel, čímž odsouzené budí apod. V NVÚ Plzeň-Bory dozoreci v zimních měsících přivírají nebo zcela zavírají na uzavřeném oddělení topení.
- /47/ V posledních letech se stalo např. obvyklým situací stoupence neoficiální kultury nebo osoby, žijící nekonformním způsobem, za trestný čin výtržnický. To byl v r. 1976 případ hudebníků ze skupiny The Plastic People of Universe, DG 307 a dalších; v r. 1977 případ Jana Prince, v současné době znovu Ivana Jirouse.
- /48/ Dopis přibuzných politických vězňů - viz pozn. 19 - o tom říká: "Tak např. dr. Jan Tesař trpěl v r. 1973-74 vleklými žaludečními potížemi. Byl tři týdny na vyšetření ve vězeníské nemocnici v Brně /žaludeční vředy/. V květnu 1974 byl operován na Fankráci /chronický zánět slepého střeva/. V srpnu až listopadu 1975 měl potíže močového ustrojí. Pět týdnů byl na vyšetření v Brně, snad onemocnění pankreasu /izotopové vyšetření/."
- /49/ Bývají ovšem postihování drobnější diskriminací spolu s tzv. utěkáči a odsouzenými, kteří se neprojevují loajálně. Především jsou zařazováni spíše do tzv. pevných vězení než do NVÚ typu "lágr". Vykonávají horší práce, nezmějí být v tzv. komandách, která prasují mimo NVÚ. Jsou umisťováni do cel /oddělení/, kde panuje zpříššený režim Diferenciace podmínek mezi nimi a méně zamožnějšími, který vede do NVÚ odsouzení, aniž zasíti. Je všeobecnejší v ČR než v FR, když i správa VV využívá cenzor a průkazky. "právomoci" vede na

obvinění může získat všechny "výhody". Je častěji zarykána než jiné "výhody" k soudoprávu. Přitom se běžná pocházející akademického povolení, což podporuje domnělosti o vězně v SSSR a moží se snází podle něho jednat. Úrady SSSR to však dosud neuznaly.

Příloha - Pravidla vnitřního pořádku ve věznici

I. Povinnosti a práva obviněných

Obvinění mají po dobu výkonu vazby podle povinností vyplývajících ze zákona a jiných právních předpisů, též povinností sítané během výkonu vazby.

1. Obviněný je povinen držovat také pravidla vnitřního pořádku ve věznici, plnit příkazy příslušníků sboru nápravné výchovy ČSR, udržovat v pořádku a čistotě celu a její zařízení, dodržovat základní hygienické zásady, podrobit se běžné společenské upravě vlasů a vousů, podrobit se za počínání uvedené v § 82, odst. 3 tr. řádu osobní prohlídce, češtít majetek věznice a majetek ostatních obviněných, chovat se slušně ke všem osobám, a nimiž přijde do styku /čerstně ostatních obviněných/, zachovávat klid v celu, při vstupu příslušníků SNV ČSR nebo osob provědějících inspekční prohlídku ve věznicí do celu povstat a podat příslušné hlášení Příslušníkům SNV ČSR a jiným osobám, které navštívily vězniční, je povinen vykat a oslovovalat je "pane" nebo "paní" s uvedením úřední nebo služební hodnosti oslovovaného /je-li mu známa/.

2. Obviněný je povinen zúčastnit se vycházky, a to v trvání 30 minut až 1 hodiny denně, s výjimkou dnů pracovního klidu. Obviněný musí mít na vycházkách oblečení přiměřené počasí. Vycházka se nekoná jen tehdy, rozhodne-li tak náčelník věznice vzhledem k nepříznivým povětrnostním podmínkám nebo z jiných závažných důvodů. U nemocných obviněných a u obviněných těhotných žen se vycházky konají jen se souhlasem ošetřujícího lékaře.

3. Obviněný nesmí navazovat nedovolené styky s jinými obviněnými nebo osobami na svobodě, přechovávat na celé předměty, které by mohly být obviněným použity k poškození vlastního zdraví nebo zdraví jiných osob nebo k utěku, odpočívat v leže mimo dobu stanovenou k odpočinku, ledaže mu to bylo ze zdravotních důvodů zvláště povoleno, poškozovat se na zdraví, pečt v dopisech, které nejsou adresovány orgánům uvedeným v bodě 20, o situaci ve věznici a o jiných obviněných a ve střízenostech používat urážlivých výrazů a uvádět v nich vědomě nepravdivé skutečnosti. Odmitá-li obviněný soustavně stravu, bude umístit sám na zvláštní celu. Neustane-li v odmítnutí stravy, provede se opatření podle ustanovení § 23 zák. č. 20/1966 Sb, o péči o zdraví lidu.

3. Banda (Banda Neira Islands) is a group of islands located in the central part of the Maluku Archipelago, Indonesia. It consists of approximately 600 small islands, with the main island being Pulau Banda Neira. The Banda Sea, which surrounds the islands, is known for its rich marine biodiversity, particularly its unique and highly valued species of nutmeg trees (Myristica fragrans). The Banda Islands were a major center of the global nutmeg trade during the 16th and 17th centuries, controlled by the Portuguese and later the Dutch. This historical significance has left a lasting impact on the local culture, economy, and environment.

4. The Banda Islands are situated in the Banda Sea, which is part of the larger Moluccan Archipelago. The islands are roughly equidistant from the Indonesian island of Sumatra to the west and the Maluku Islands to the east. The Banda Sea is characterized by its deep, clear waters and strong currents, making navigation difficult. The islands themselves are rugged and mountainous, with peaks reaching up to 1,000 meters above sea level. The terrain is heavily forested, with dense tropical rainforests covering most of the land area.

5. The Banda Islands are known for their unique flora and fauna. The most famous tree on the islands is the nutmeg tree, which is native to the area. Other notable plants include various species of palms, tropical flowers, and medicinal herbs. Fauna includes various species of birds, including the Banda Kingfisher and the Banda Starling, as well as mammals like the Banda Civet and the Banda Cat. The Banda Sea also supports a rich marine ecosystem, with numerous species of fish, coral reefs, and other marine life.

6. The Banda Islands have a long history of human habitation, with evidence of ancient settlements found throughout the archipelago. The first recorded European contact with the islands was made by the Portuguese explorer Ferdinand Magellan in 1521, during his circumnavigation of the globe. The Dutch East India Company (VOC) established a permanent trading post on the island of Banda Neira in 1605, marking the beginning of the colonial period. The VOC maintained control over the islands until the early 18th century, when they were taken over by the British East India Company. In 1816, the Banda Islands became part of the Dutch East Indies, and remained under Dutch rule until 1945, when Indonesia gained independence.

7. The Banda Islands are a popular destination for tourists interested in history, nature, and culture. The unique flora and fauna of the islands, along with their rich history, make them a must-visit destination for anyone traveling to Indonesia. The islands are also known for their traditional way of life, with many local communities still practicing traditional customs and beliefs. The Banda Islands are a true gem of the Indonesian archipelago, offering a unique glimpse into the past and the present.

8. The Banda Islands are a group of islands located in the central part of the Maluku Archipelago, Indonesia. It consists of approximately 600 small islands, with the main island being Pulau Banda Neira. The Banda Sea, which surrounds the islands, is known for its rich marine biodiversity, particularly its unique and highly valued species of nutmeg trees (Myristica fragrans). The Banda Islands were a major center of the global nutmeg trade during the 16th and 17th centuries, controlled by the Portuguese and later the Dutch. This historical significance has left a lasting impact on the local culture, economy, and environment.

9. The Banda Islands are situated in the Banda Sea, which is part of the larger Moluccan Archipelago. The islands are roughly equidistant from the Indonesian island of Sumatra to the west and the Maluku Islands to the east. The Banda Sea is characterized by its deep, clear waters and strong currents, making navigation difficult. The islands themselves are rugged and mountainous, with peaks reaching up to 1,000 meters above sea level. The terrain is heavily forested, with dense tropical rainforests covering most of the land area.

10. The Banda Islands are known for their unique flora and fauna. The most famous tree on the islands is the nutmeg tree, which is native to the area. Other notable plants include various species of palms, tropical flowers, and medicinal herbs. Fauna includes various species of birds, including the Banda Kingfisher and the Banda Starling, as well as mammals like the Banda Civet and the Banda Cat. The Banda Sea also supports a rich marine ecosystem, with numerous species of fish, coral reefs, and other marine life.

11. The Banda Islands have a long history of human habitation, with evidence of ancient settlements found throughout the archipelago. The first recorded European contact with the islands was made by the Portuguese explorer Ferdinand Magellan in 1521, during his circumnavigation of the globe. The Dutch East India Company (VOC) established a permanent trading post on the island of Banda Neira in 1605, marking the beginning of the colonial period. The VOC maintained control over the islands until the early 18th century, when they were taken over by the British East India Company. In 1816, the Banda Islands became part of the Dutch East Indies, and remained under Dutch rule until 1945, when Indonesia gained independence.

12. The Banda Islands are a popular destination for tourists interested in history, nature, and culture. The unique flora and fauna of the islands, along with their rich history, make them a must-visit destination for anyone traveling to Indonesia. The islands are also known for their traditional way of life, with many local communities still practicing traditional customs and beliefs. The Banda Islands are a true gem of the Indonesian archipelago, offering a unique glimpse into the past and the present.

4. V říjnu bylo výročí vzniku Českého svazu dětí a mládeže přiřízeno
zprávou zprávou o vývoji dětského svazu a výkonec jeho
družstev a to během pořádání 4. dne dětského svazu dětí a mládeže pro děti
a mládež odporuďajícího souborového ducha a pracovního ducha
mládeži a dětem všech oborů. Výkyně li se pracovní pří-
kazy mimo pravou větvičku, může být ohvínová za lehké pož-
áry, výbuchy nebo prach a neprůkrov a organizačně, a to na základě
volených míst správce svazu a místní organizace rozhodující. Ne pracovní
místo zůstává, že všechny, co žijí v svazku dětí a mládeže
zahraniční, také v zahraničí, a všechny, co žijí v zahraničí

"dokument čísly 7" č. 10

příloha str. 4

upravující tyto odůzvy u obžalovaného ve vztahu trestu soudění svobody

II. Denní pořadec

23. a/ Šídlo
Uklid cel a hygiens 08.00 hodin
08.30 hodin
Výdej snídani 09.00 hodin
Výdej oběda 12.00 hodin
Výdej večeře 16.00 hodin
Odpodínek na lůžku od 19.00 hodin
Večerka 21.00 hodin

b/ Dojde-li k narušení denního pořadku obviněného (např. v důsledku jeho účasti na procesním řízení), zabezpečí se obviněnému náhradní stravování, popř. se mu poskytne možnost náhradního spánku.

III. Časové zajištění některých práv obviněných

24. a/ Vycházky ze obviněných se konají denně
b/ Koupání obviněných se provádí viz čl. 9
c/ Nákup pro obviněné se provádí viz čl. 17
d/ Půjčování knih obviněným se provádí 1x týdně
e/ Půjčování společenských her obviněným se provádí na pořádání
f/ Ambulantně léčebně preventivní péče se poskytuje 2x týdně, v nutných případech denně

IV. Pravidla nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1971